18 4/81

ఓటమికి ఒక్క క్షణం!

సికిందర్

హోటల్ మౌర్య విశాలమైన గార్డెన్ సెక్షన్‌లో అడుగు పెట్టినప్పుడు నా కళ్ళు నలువేపులా ఆతృతగా పరికించాయి. ఎటు చూసినా జనం, వాళ్ళ హడావిడి, సందడి, కోలాహలం తప్ప; ఒక్క నిమిషం ప్రశాంతంగా మనసుకు విశ్రాంతి కావాలనుకునే వారికి తావులేని చోటు అది.

మరోసారి చుట్టూ చూసి, ఇహ చూపులతో లాభం లేదనుకొని కౌంటర్ దగ్గరికి నడిచాను.

బిల్స్ తీసుకుంటూ బిజీగా వున్న చురుకైన యువకుడు నా వైపు అసహనంగా ఓ చూపు పారేసి, "యస్, ప్లీజ్?" అన్నాడు పొదుపుగా.

"ఆత్మారాం కావాలి" అన్నాను ఉదారంగా.

అతని కళ్ళు విశాలమయ్యాయి. దీర్ఘంగా చూశాడు.

"ఆత్మారాం కావాలా?"

"యస్, అవును."

"అలా వెళ్ళండి....కుడివైపు; తిన్నగా మూలకి. గుర్తుపట్టగలరా?"

"పరిచయముంది, గుర్తుపడ్తాను."

"బెస్టాఫ్ లక్!"

"థాంక్స్ ఫర్ ది కాంప్లిమెంట్."

వెనుదిరిగి వేగంగా నడిచాను. నాకిప్పుడు ఆతృత ఇంకా అధికమైంది. విశ్రాంతిలేని కళ్ళు చురుగ్గా గాలిస్తున్నాయి అతని కోసం. కన్పిస్తాడా?....గుర్తిస్తానా?. అనే సందేహాలతో జనాన్ని రాసుకుంటూ తోసుకుంటూ వెళ్ళి, అప్పుడు చూశాను అతన్ని: ఫెన్సింగ్ దగ్గర మూలంగా ఒంటరిగా కూర్చుని వున్నాడు.

తేలిగ్గా ఊపిరి పీల్చుకున్నాను. అతను సిగరెట్ తాగుతూ పైకి చూస్తున్నాడు—వేదాంతిలా ఎటో. సాయంకాలపు పచ్చటి నీరెండకి అతడి విశాలమైన నుదురు తామ్రఫలకంలా మెరుస్తోంది. కాని కళ్లు మాత్రం డిస్చార్జి అయిన టార్చి బల్బులా చికాకు వ్యక్తపరుస్తున్నాయి. ముఖ కవళికలు పార్టీలు ఫిరాయించే మన ప్రియతమ నాయకుల్లా ఉండుండి మారిపోతున్నాయి.

సమీపించి కుతూహలంగా చూశాను. తేరుకుని తల తిప్పి చూశాడతను. అంతే, అది ఫ్రీజ్ షాట్! కొన్ని క్షణాలలాగే బొమ్మలా ఉండిపోయాడు.

హఠాత్తుగా ఎగిరి నిలబడి బలంగా, దురుసుగా పట్టి ఊపేశాడు.

"నువ్వా! రామన్! అరె, ఏమిటి? ఎప్పుడొచ్చావు? ఎలా వున్నావ్? నువ్వసలు ఉన్నావా? నేను గుర్తున్నానా?...." ఇంకా అరుస్తున్నాడు.

నవ్వి విడిపించుకొంటూ, "నువ్వు గుర్తున్నావు, అందుకే

వచ్చాను" అన్నాను.

అతడి ముఖం పట్టలేని ఆనందంతో వెలిగిపోతోంది.

"కూర్చో! కూర్చో రామన్!"

"నన్ను బాగానే గుర్తుపట్టావుగానీ, పేరు రామన్ కాదు మోహన్."

"ఓహ్, సారీ!" అతను బాధపడ్డాడు, "నాకు ముఖాలు గుర్తుంటాయిగా నీ పేర్లు జ్ఞాపకముండవు."

"నువ్వు చాలా మారిపోయావు, ఆత్మారాం."

"నా వయసు అయిపోయింది, మోహన్" నిట్టూర్చాడతను.

అతని మాట నిజం. అతని వయసు అయిపోయింది.

"నువ్వేలా ఊడిపడ్డావు? మనం కలిసి రెండేళ్ళయినట్టు జ్ఞాపకం....ఆ రోజు తర్వాత మళ్ళీ నువ్వు కన్పించక పోతే నా కథ బోరు కొట్టిందనుకున్నాను."

"లేదు, నీ కథ బాగానే వుంది. దాన్ని వ్రాశాను కూడా—'చివరకు దక్కిందేమిటి' చదివే వుంటావు."

"నేను కథలు చదవను, చెప్తాను. నువ్వు వ్రాస్తావు. అన్నట్టు ఇక్కడికెలా వచ్చావు? నిన్ను చూసిన షాక్ నుంచి కోలుకోలేక పోతున్నాను—"

"నువ్వు హైదరాబాదులో లేవని తెలిసింది. బెంగుళూరికి మకాం మార్చావని అక్కడ హోటల్ వాళ్ళు చెప్పారు. ఇక్కడ ఫ్రెండ్‌ని కలవాలని బయలుదేరి వస్తూ నీ అడ్రసు తెచ్చుకున్నాను."

"హైదరాబాదు బోరుకొట్టింది, రామన్. వదిలేశాను."

"నా పేరు మోహన్. ఇక్కడెలా వుంది బిజినెస్?"

"ఫరవాలేదు. కానీ రోజులన్నీ ఒకేలా ఉండవు."

"ఇక్కడ శ్రోతలెన్నెలా ఆకట్టుకొంటున్నావు? నీ

కిక్కడి భాష తెలియదు."

"ఎందుకు తెలియదు మోహన్? నే పుట్టింది ఇక్కడ, పెరిగింది ఇక్కడ, నా మాతృ భాష కన్నడ. మీ ప్రాంతంలో పదేళ్ళున్నాను. అందుకే తెలుగు చక్కగా మాట్లాడగల్గుతున్నాను, అంతే!"

ఆశ్చర్యంగా చూశాను అతన్ని.

అతను ముందుకువంగి పరీక్షగా చూశాడు. "రామన్ మనం ఇదే మే నెలలో సరిగ్గా రెండేళ్ళ క్రితం హైద్రాబాదులో కలుసుకున్నాం. అవునా? ఆ రోజు నిన్ను చూసినప్పుడు బాగుపడే లక్షణాలు కన్పించాయి. ఎంత వరకు బాగుపడ్డావిప్పుడు?"

"ఆర్థికంగానా? ఆర్థికంగా నే నేం సంపాదించ లేదు."

"మరెలా ఖర్చు పెడ్తున్నావ్?"

"కొన్ని వనరులున్నాయి. జాతీయ వనరులు కావు, ప్రైవేట్. నువ్విక చెప్పు!"

"ఏం చెప్పాలి?"

"కథ! ఇంకేం చెప్తావు, చాడీలా?"

"వ్రాసేవాడివి! నీకెందుకు కథ? ప్లాట్స్ తట్టడంలేదా?"

"కాదు. నా ప్లాట్స్ వాస్తవ సంఘటనల్ని ఆధారం చేసుకొని ఉండవు. నా కథల్లో నేనెలా జరగాలనుకుంటానో ఆ పద్ధతిలో నే క్రైం సృష్టిస్తాను. అంతేగానీ ఎక్కడో జరిగిందో, లేక జరగబోయేదో సంఘటనలు నా కథల్లో చోటు చేసుకోవు."

"ఏం కథ చెప్పాలి నీకు.... ఖర్చవుతుంది."

"అవును. డజను కప్పుల టీ, యాభై రూపాయల నోటు. అంతేనా?"

"అంతే! నా రేటు ఎప్పుడూ అంతే!"

బేరర్ ని పిల్చి రెండు టీలకు ఆర్డరిచ్చాను.

ఆత్మారాం తృప్తిగా చూశాడు నన్ను. "ఆల్ రైట్, అయితే చెప్తాను.... నువ్వెప్పుడైనా ఢిల్లీ వెళ్ళావా?"

"లేదు."

"వెరీ బాడ్. ఇండియా పౌరుడవై యుండి నువ్వు మన రాజధాని ఢిల్లీ చూడకపోతే దేశానికి గొప్ప ద్రోహం చేసినట్టే లెక్క!"

"అలాగా, నాకు తెలీదు!"

"ఇప్పుడైనా తెలుసుకొని కళ్ళు తెరు. రెండు నెలల క్రిందట నేను ఢిల్లీ వెళ్ళాను. ఎందుకని అడుగు. వూరికే! ఆ క్రిందటి నెలలో మంచి బిజినెస్ జరిగింది. చేతినిండా డబ్బు. ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు. ఢిల్లీ వెళ్ళిపోయాను. అక్కడ వారం రోజులుండి చేతులైతే ఊపుకుంటూ వచ్చాను గానీ, నా శ్రోతల కోసం కొత్త అయిటం పట్టుకొచ్చాను."

"ఏమిటది?"

"అదే నీకిప్పుడు చెప్పబోతున్నాను. ఈ కథ అక్కడ జరిగిన ఒక ప్రముఖ సంఘటన—నీకు తెలిసే వుంటుంది—బిల్లా రంగా తర్వాత అంతటి సంచలనం కల్గించిన సంఘటన నీకు తెలిసి వున్నా ఎందుకు చెప్తున్నానంటే, అందులో నీకు లోతుపాతులు పూర్తిగా తెలిసివుండవన్న నమ్మకంవల్ల!

నాకు తెలిసినంతగా దీని గురించి మరెవరికీ తెలీదు. పత్రికలకీ, పోలీసులకీ ఎవరికీ తెలియని సంగతులు నాకు తెలుస్తుంటాయి. నా విషయ సేకరణ పద్ధతి అలా వుంటుంది—జనాన్ని ఎలా హిప్నటైజ్ చేసి పలికించాలో నాకు కిటుకలు తెలుసు. నీ వెనుక వుండి కొన్ని హింట్స్

ఇస్తుంటాను, నన్ను డిటెక్టివ్‌గా సృష్టించి కథలు వ్రాయ్! ఎలా హిట్ కావో చూస్తాను."

"డిటెక్టివ్‌లు వద్దు. ఇది స్పై నవలల శకం. బ్రెయిన్‌కి స్ట్రెయిన్ కల్గించని తేలికపాటి సాహిత్యం కావాలి. జూడో కరాటే హీరోలు కావాలి. నిన్ను చూస్తే అందుకు పనికిరావు."

"నెవర్ మైండ్, ఉదాహరణ కోసం చెప్పాను. సరే, ఈ సంఘటనంతా డైలాగ్‌తో సహా సినిమా చూసినట్టు ఎలా చెప్తున్నానని నీకు డౌట్ రావచ్చు. నా గురించి నీకు తెలుసు. అక్కడక్కడా విన్న సంగతుల్ని ఒకచోట చేర్చి ఎడిట్ చేస్తాను. ఒక వరుసక్రమంలో అమర్చి అక్కడక్కడా పాచ్ వర్క్ నా వూహాతో పూర్తి చేస్తాను. సీక్వెన్స్‌నిబట్టి ఫలానాచోట ఫలానా వ్యక్తి ఫలానా విధంగా ప్రవర్తించి వుండవచ్చని వూహిస్తాను; ఫలానా మాటలు మాట్లాడివుండవచ్చని తలపోస్తాను. అప్పుడే వింటానికి ఇంట్రెస్టింగ్‌గా, థ్రిల్‌గా వుంటుంది; నా కబుర్ల ప్రధాన లక్ష్యం వినోదాన్ని అందించడం. లేకపోతే నువ్వు రేడియోలో వినే వార్తలకి వీటికీ తేడా వుండదు. ఏమంటావు?"

"సరే చెప్పు!" అన్నాను కుర్చీలో వెనక్కి వాలి, వింటానికి సిద్ధమవుతూ.

"ఆల్ రైట్, అయితే విను మోహన్!" అన్నాడు ఆత్మారాం, మొదటి టీకి ప్రారంభోత్సవం చేస్తూ....

2

"ఆ రోజు శనివారం. సమయం రాత్రి 11 గంటలు. రామకృష్ణపురం పరిసరాలు నిర్మానుష్యంగా వున్నాయి. జనసంచారం ఎక్కువలేదు. మిసెస్ సుమిత్రా చౌహాన్

కారు నెమ్మదిగా, జాగ్రత్తగా డ్రైవ్ చేస్తూ, ఫ్లాట్ వైపుకు సాగిపోతోంది....

ఆమె ఒక స్నేహితురాలి ఇంటికి పార్టీకెళ్ళి వస్తోంది. అక్కడ స్వల్పంగా పుచ్చుకోవడంవల్ల అలవాటులేని ఆమెకి వొళ్ళు సన్నగా తూలుతోంది, కళ్ళు బరువుగా మూతపడుతున్నాయి. మైకం తన్ని పూర్తిగా వశం చేసుకోకుండా విశ్వప్రయత్నంచేస్తూ ఆమె అతి జాగ్రత్తగా డ్రైవ్ చేస్తోంది....

"సరే, అలా డ్రైవ్ చేస్తూ ఫ్లాట్ చేరేటప్పటికి సమయం పదకొండూ పది అయింది. పార్కింగ్ ప్లేస్‌లో కారాపేసి దిగి, చిన్నగా తూలుతూ మెయిన్ హాల్లోకి అడుగు పెట్టింది. జానిటర్ ఎదురై పలకరింపుగా నవ్వాడు. బదులుగా ఆమె నవ్వి వేగంగా లిఫ్ట్‌వైపు సాగిపోయింది. ఆమె వయసు నలభై రెండు.

"ఆమె భర్తతో కలిసివుంటోన్న ఫ్లాట్ చాలా పైన, పన్నెండో అంతస్తులో వుంది. ఆమె లిఫ్ట్‌లో చేరుకొని అలసటగా, భారంగా, కారిడార్‌లో అడుగు పెట్టింది. ఆవైపు మూడు ఫ్లాట్స్ వున్నాయి. చివరి ఫ్లాట్ తమది.

"అప్పుడు, గబగబా నడుస్తున్న దానల్లా ఆమె కంగారుపడి ఆగిపోయింది. ఆ తత్తరపాటుతో కళ్ళు విశాలంచేసింది. తల విదిలించి ఎదురుగా తమ ఫ్లాట్ బాల్కనీలో నిల్చున్న ఆ ఇద్దరికేసి భయంగా చూసింది—

"తేరుకొని వేగంగా వాళ్ళని చేరుకొని, 'ఎవరుమీరు? ఏం చేస్తున్నారు?' అరిచింది కోపం ధ్వనిస్తోన్న కంఠంతో.

"మాడమ్, మీవారు మరో అమ్మాయితో వెళ్లారు" అన్నాడు వాళ్ళలో ఒకడు.

"ఆమె ముఖం ఎర్రబడింది. చటుక్కున ఇంకా దగ్గరి కెళ్ళింది.

"అలాగా! .... అలాగా! .... ఎక్కడ? చెప్పండి? ఎక్కడ?"

"ప్రస్తుతం స్వర్గంలో విహరిస్తున్నారు, మాడమ్. మీరూ అక్కడికి కెళ్తారా?"

"వెళ్తాను! వెళ్ళి అంతు తేలుస్తాను!" అందామె ఉద్రేకంతో వూగిపోతూ.

"అయితే వెళ్ళండి."

"మెరుపులా వాళ్ళిద్దరు ముందుకొచ్చి గభాల్న ఆమెని లేపి బాల్కనీలోంచి పన్నెండో అంతస్తునుంచి అవతలికి విసిరేశారు. ఉష్....నోరు విప్పకు! అదంతే."

* * *

"దినకర్ వీధి చివర టాక్సీ దిగి టైము చూసుకున్నాడు. పన్నెండు దాటింది. ఉలికిపాటుతో 'డామ్ జూలీ!' అనుకున్నాడు, 'నీ సాన్నిధ్యంలో కాలం నిజంగా ఎంత వేగంగా గడిచిపోతుంది డార్లింగ్!' తృప్తిగా నవ్వుకుంటూ ఇంటికేసి దారితీశాడు.

ఆ వీధిలో అన్నీ చిన్న చిన్న ఇళ్ళున్నాయి. ఆ ఇంటి తలుపులన్నీ వీధికే వున్నాయి. ప్రహరీగోడ, గేటులాంటివి లేవు. దినకర్ తన ఇంటి తలుపు దగ్గరాగి తాళాలుతీశాడు జేబులోంచి....'రేపటినుంచి జూలీని ఇంటికే పిలిస్తే—' నాలిక కరుచుకున్నాడు. 'ఈ వీధిలో కాకులూ కోతులూ దండిగా వున్నాయి వద్దు బాబోయ్!' అని సరిదిద్దుకొని, తాళంతీసి లోనికి అడుగువేశాడు. లైటువేసి, హుషారుగా ఈలవేయబోతూ ఆగిపోయాడు—

"ఎదురుగా ఇద్దరు ఆగంతకులు కుర్చీలో ఒకడు,

బెడ్ మీద ఒకడు ఆశీనులై కన్పించారు. దినకర్ ని చూసి వాళ్ళ పెదవులమీద విషపునవ్వు విరిసింది.

"ఎవరు మీరు! ఏం చేస్తున్నారిక్కడ!' దినకర్ అరిచాడు రెచ్చిపోయి.

"వాళ్ళిద్దర్లో ఒకడు లేచి వచ్చాడు, 'నువ్వు చాలా తప్పుచేస్తున్నావు, దినకర్. నీ తల్లి చాలా క్షోభిస్తుంది!' అన్నాడతను బెదిరింపుగా.

"ఆ మాటలకి దినకర్ హ ఠా త్తు గా చల్లబడిపోయాడు.

"ఎ_ఎవరు మీరు? ఏమిటీ అఘాయిత్యం?"

"రెండో ఆగంతకుడు బెడ్ మీంచి లేచి, దినకర్ గమనించకుండా అతడి వెనుక నీడలా వచ్చాడు. అతడి చేతిలో నైలాన్ తాడు వలయంగా ఏర్పడింది. దినకర్ ఏం జరుగబోతుందో పసిగట్టే లోపు, ఆ వలయం అతని కంఠం చుట్టూ బిగుసుకుంది_గట్టిగా. ఊపిరి అందక గొంతు పెగలక పెనుగులాడాడు. తాళలేక గిలగిల్లాడాడు. ప్రతిఘటించడానికి తీవ్రంగా ప్రయత్నించాడు, గానీ అది వృధా ప్రయత్నమే అయింది. కొన్ని క్షణాల తర్వాత అతడి శవం సీలింగ్ ఫ్యానుకి వ్రేలాడసాగింది."

• • •

"తెల్లవారుజామున నాలుగు గంటలకి వినయ్ బాబు కెవ్వున ఏడ్చాడు.

"మానసి బాధగా మూల్గి, బద్ధకంగా కళ్ళు తెరిచింది. వినయ్ బోసి నోరు తెరిచి గట్టిగా ఏడ్వసాగాడు.

ఆమె హృదయం ద్రవించిపోయింది .... గుండెలకి గట్టిగా హత్తుకొని 'పిచ్చి నాన్న' అంది.

"హఠాత్తుగా అప్పుడు తలుపు దగ్గరేదో చప్పు

డెంది. అదిరిపడి ఆమె తల తిప్పి చూసింది. అప్పుడే తలుపు తెరుచుకొని రెండు ముసుగు ఆకారాలు లోనికొచ్చేశాయి! ఆమె భయంతో కెవ్వున అర్చింది. బిడ్డని బలంగా పొదివిపట్టుకొంది. ఆ ఆకారాలు వేగంగా దగ్గరకొచ్చేసి ఆమె మీదకి వంగి చూశాయి. ఆమె కొయ్యబారి అలాగే వుండిపోయింది—ఊపిరి పీల్చడం మర్చిపోయింది.

“తే!” అంటొక ఆకారం చేతులు జాపి, “నీ చంటాణ్నిలా తే!”

“మానసి వణికిపోతూ తల అడ్డంగా వూపింది.

“రెండో ఆకారం జేబులోంచి రుమాలు తీసింది. అందులో చుట్టివున్న సిరంజి తీసి, ఆమె జబ్బలో కసిక్కున గుచ్చి ద్రవాన్ని ఇంజక్టు చేసింది. ఆమె పెనుగులాడింది.... అరవాలని ప్రయత్నించింది.... క్షణాల్లో కండరాలు సడలిపోయి, కళ్ళు మూతపడి అచేతనంగా వుండిపోయింది. మొదటి ఆకారం చేతులు దుడుకుగా, దురుసుగా, ఏడ్పుమాని బిత్తర చూపులు చూస్తున్న తొమ్మిది నెలల వినయ్‌బాబుని, తల్లి నుండి వేరుచేశాయి....

* * *

“ఏమిటలా చూస్తావ్?” అన్నాడు ఆత్మారాం నన్ను ఎగాదిగా చూస్తూ, “తలా తోకాలేని సంఘటనలు చెప్పి పిచ్చెక్కిస్తున్నానా? నేను పాయింట్ కొచ్చేవరకు నువ్వు ఓపిక పట్టాల్సిందే, రామన్! ఇప్పుడు మరో టీ తెప్పిస్తే....”

3

సైరస్ ముఠాకో ప్రత్యేకత వుంది—

ఆత్మారాం ఇలాగే ప్రారంభించాడు తిరిగి, మరో

కప్పు టీ సేవిస్తూ—

ఆ ప్రత్యేకత ఏమిటంటే, ఎన్ని కలహాలొచ్చినా ఎలాంటి తగాదా లేర్పడినా, ఒక నిర్ణీత కాలంలో చప్పున రాజీకొచ్చేసి భుజం భుజం రాసుకుంటూ తిరుగుతారు. ఐకమత్యమే మహా బలమని నమ్మినవాళ్ళు.

అది పోలీసులూ విశ్వసిస్తారు—

అందుకే ఢిల్లీ నగరంలో ఏ కుబేరుడి భుజానికి గండి పడ్డా, పరిసరాల్లో ఏ హైవేమీద దారి దోపిడి జరిగినా, ఏ రైలుమీద బందిపోటు స్వైర విహారం జరిగినా వాళ్ళ దృష్టిలో మొదట మెదిలేది సైరస్ ముఠా. అంత పటిష్టంగా పనిచేసే గ్యాంగ్ అదొక్కటేనని వాళ్ళ నమ్మకం.

సైరస్ వయసు 50 వుంటుంది. అంత లావూ కాదు, సన్నమూ కాదు. ఉన్నంతలో ఆరోగ్యంగా కనిపిస్తాడు. చూస్తే కిరాతకుడనిపించడు మామూలు మనుషులకి. అతని కళ్ళలో నక్క వినయం, ముఖంలో మోసపూరిత నమ్రత అతనికి ముఖ్యమైన ఎస్సెట్స్. అతనికి నలుగురు అసిస్టెంట్లు. జయన్, విక్టర్, అమలేందు సేన్, షబ్నమ్. వీరు నలుగురూ చోరవీర శిఖామణులు. నేర రంగంలో వీరు నిపుణులు, నిష్ణాతులు.

వీళ్ళకు స్థిరంగా ఒక స్థావరమంటూ లేదు. పోలీసులకి తమపైన వుండే డిమాండ్‌ని బట్టి; వాళ్ళ మూడ్ తెలివి తేటల్నిబట్టి, మార్చేస్తుంటారు. వాళ్ళ బుద్ధి వికసిస్తున్నప్పుడు ఎక్కడో దూరంగా ఏ పుట్టలూ గుట్టల్లోనో వశిస్తూ—మందగించినపుడు సమీపంలో, అతిసమీపంలో కాకపోతే మారు వేషాల్లో కళ్ళముందే వర్ధిల్లిన సందర్భాలూ ఉన్నాయ్!"

అలాగని ఎన్నడూ పట్టుబడలేదని కాదు. లోపలికి వెళ్తూనే వున్నారు, వస్తూనే వున్నారు; కొన్ని ముఖ్యమైన ఛానల్స్‌లో నోట్లకట్టలు సరఫరా చేస్తూ.

ఇప్పుడీ ముఠా కొత్తగా ఓ మేజర్ పథకం రూపొందించి రంగంలోకి దూకింది. అందువల్ల పాత ఢిల్లీలో మరీ పాత మేడను తమ కొత్త స్థావరంగా ఎన్నుకొన్నారు. ఇక్కడ వాళ్ళనెవరూ అనుమానించరు. ఈ పథకంలో మొదటి అడుగే హత్యలతో కూడుకొన్నది గనుక ఎవరికీ అందకుండా జాగ్రత్తలో వుండాలి. అప్పుడే పథకం చివర పూరించే ఫలితం దక్కుతుంది!

ఆ రోజు తెలతెలవారుతోండగా ఆ మేడముందు ఒక పాత అంబాసిడర్ వచ్చి ఆగింది. దాని లైసెన్స్ ప్లేటు నకిలీ అని ఎవరికీ తోచదు. అందులో వున్న ఇద్దరు మనుషులు ఘరానా నేరస్థులని కూడా గుర్తించరు.

వాళ్ళిద్దరు కారు దిగి ఇంటి మెట్లెక్కారు. ముందు జయన్, వెనుక అమలేందుసేన్. వాళ్ళిద్దరి కళ్ళు నిద్రలేమితో ఎర్రగా వున్నాయి. సేన్ చేతుల్లో పూర్తిగా కప్పబడిన మూటలాంటిది వుంది. అందులో కదలిక దేనిదో ఎవరైనా ఇట్టే గ్రహించవచ్చు గానీ, ఆ సమయంలో అక్కడెవరూలేరు. ఆ పేట వాళ్ళకి ఇంకా తెల్లారలేదు.

జయన్ తలుపుమీద కొట్టాడు. వెంటనే తలుపు తెరుచుకోవడంతో లోనికి జొరబడ్డారిద్దరూ. వాళ్ళకెదురుగా ముగ్గురొచ్చారు.

"తెచ్చారా?" సైరస్ అన్నాడు ఆతృతగా.

జయన్ తలూపాడు.

సేన్ చేతుల్లో గుడ్డలాగేసి, అందులో పిల్లాడ్ని ఆదుర్దాగా అందుకున్నాడు సైరస్. అతన్ని గాఢంగా

హత్తుకొని, కళ్ళు మూసుకుని ఉక్కిరిబిక్కిరవుతూ అర్చాడు. "నా స్వప్నం! నా సొమ్ము! నా సింగపూర్! అహ్!.... ఓహ్!.... నా దిక్కూ మొక్కూ చెక్కూ అన్నీ నువ్వేరా చంటోడా!"

వినయ్‌బాబు ఊపిరందక గిలగిల్లాడాడు. కాళ్ళు కొట్టుకున్నాడు. వెంటనే జయన్ అతన్ని సైరస్‌నుండి వేరుచేశాడు. వినయ్ కళ్ళల్లో భయం మెరిసింది, పరిచయంలేని స్పర్శకూ, కొత్త మనుషుల్నీ చూసి. ఆ భయం కళ్ళల్లో తెరలు తెరలుగా కదిలి వాతాత్తుగా కేరుమన్నాడు.

సైరస్ గాభరాపడ్డాడు. "ఏమటది? జయన్! ఏం చేశావు?"

"నేనేం చేశాను? నువ్వే ఊపిరాడకుండా చేశావు!" జయన్ కసిరాడు సుముదాయిస్తూ. కానీ వినయ్ ఇంకా ఏడ్పు ఎక్కువచేశాడు. సైరస్ తిరిగి అతన్ని లాక్కున్నాడు కంగారుగా.

"ఖామోష్!" అన్నాడు లాలిస్తూ. "అరె బాబూ ఖామోష్! షబ్నమ్! బేబీ ఫుడ్, క్విక్!"

షబ్నమ్ తటాలున అక్కడనించి పరుగుతీసింది—

వినయ్ వళ్ళంతా నీలిరంగులో మారి ముక్కులోంచీ, కళ్ళనుంచీ నీళ్ళు కారుతున్నాయి. కాళ్ళతో పొట్టలో తన్నుతున్నాడు. క్రిందకు జారిపోవాలని విశ్వప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. సైరస్ ముసిముసిగా నవ్వుతూ బుజ్జగిస్తున్నాడు.

సేన్ భయంభయంగా అన్నాడు. "అంకుల్....వీడి అరుపులు వింటోంటే నాకు పోలీస్ సైరన్‌లా వుంది!"

"ఓరి పాపాత్ముడా! అలా దూషిస్తావా!" అర్చాడు

సైరన్. "జన్మలో పసిపాపల ఏడ్పు విన్నావా? అసలు నువ్వు ఏడ్పు ఎరుగుదువా? పిచ్చివాడా! పిల్లల ఏడ్పు ఎంత ముచ్చటగా, ఎంత మెలోడియస్‌గా, వీనుల విందుగా వుంటుందో నీకెలా తెలుస్తుంది? వెళ్ళిక్కడ్నుంచి!"

షబ్నమ్ సీసా పట్టుకొని పరిగెత్తి వచ్చింది.

సైరన్ దాన్నందుకొని వినయ్ నోట్లో పెట్టాడు ఆదరాగా. అలా చెయ్యడంలో వినయ్ తలవిదిలించాడు, సీసాపై చిగుళ్ళకి బలంగా కొట్టుకుంది. ఒక్క క్షణం సబ్బుదే, అకస్మాత్తుగా తిరిగి కెవ్వుమన్నాడు.

"అంకుల్, వీడి ఏడ్పు బయట ఎవరైనా వింటే...." జయన్ నసిగాడు.

సైరన్ చటుక్కున వినయ్‌ని షబ్నమ్ మీదకు తోశాడు. "తీసుకో, ఇది నీ కేసు."

అక్కడ్నుంచి కదిలి వేగంగా గదిలో కెళ్తూ, "మీరు ముగ్గురూ రండి నాతో!" అన్నాడు.

జయన్, సేన్ విక్టర్‌లు అనుసరించారు. షబ్నమ్ అక్కడే కుర్చీలో కూలబడి వినయ్‌ని సముదాయించ సాగింది. వినయ్ స్పర్శ మారడంతో, తను పడుకున్నది తల్లి ఒడిలాగే అనిపించడంతో ఏడ్పు మాని, నిపుల్‌ని ఆకలిగా చప్పరిస్తూ పాలు పీల్చసాగాడు.

"సక్సెస్?" సైరన్ అడిగాడు జయన్‌ని చూసి.

జయన్ తలూపాడు.

"పర్‌ఫెక్టు జాబ్ అంకుల్. సుమిత్ర అంతెత్తునుంచి పడ్డుంటే చూడాలి—ఠాప్‌మంది ఆమె తల! అంతే, చాలా సింపుల్. మమ్మల్నెవరూ అక్కడ చూడలేదు."

"దినకర్?" సైరన్ అడిగాడు మళ్ళీ.

జయన్, సేన్‌ని చూశాడు. సేన్ వెకిలిగా నవ్వాడు.

"ఆ ప్లే బాయ్ ఇబ్బంది పెట్టకుంటూ బాల్చీ తన్నేశా డంకల్!"

"మానసి?"

"ఫైన్. ఆమె కేమీ కాదు. పన్నెండు గంటలకి కళ్ళు తెరుస్తుంది."

"కళ్ళు తెరిస్తే మిమ్మల్ని గుర్తు పడుతుందా?"

"నీకు మతిలేదు అంకుల్, మేం ముసుగేసుకున్నాం" జయన్ చెప్పాడు.

"ఓ.కే! ఇక అరవింద్ ఉన్నాడు....అతను ఏడున్నర ఫ్లైట్ దిగుతాడు...." అంటూ సైరస్ కిటికీ దగ్గర కెళ్ళి సిగరెట్ ముట్టించుకున్నాడు.

"నేను బయలుదేరుతాను అంకుల్" విక్టర్ అన్నాడు వాచీ చూసుకుంటూ.

సైరస్ తలూపాడు. "ఆల్ రైట్, మరోసారి వినండి! ఇది మన మేజర్ ప్లాను, ఎక్కడా పొరపాటు జరక్కూడదు! పొరపాటనేది జరిగితే క్షమించను. చంపుతాను! అర్థమైందా? ఇన్నాళ్ళ మన ఐకమత్యం ఆత్మీయత అన్నీ మర్చిపోతాను. మన చేతకానితనం చాటుకొంటూ మిస్టర్ సి ముందు దద్దమ్మల్లా నిల్చోవటం చచ్చినా సహించను!"

"అంకుల్, ఈ మిస్టర్ సి ఎవరు? ఏ దేశస్థుడు?" విక్టర్ అడిగాడు.

సైరస్ విసుక్కున్నాడు. "డామ్ యువర్ క్యూరియాసిటీ! ఎవరైతే మనకెందుకు? మనక్కావల్సిందేమిటి? డబ్బు! అతనితో చుట్టరికం కాదు! అవునా? మిస్టర్ సి తనక్కావల్సింది డబ్బిచ్చి పొందుతున్నంతవరకూ అతన్ని

గురించి మనకనవసరం!

మనం పొందే డాలర్లని ఊహించుకోండొక్కసారి! యాభై వేల డాలర్లు! మన కరెన్సీలో అరులక్షల రూపాయలు! ఖర్చంతా అతనిదే—అరవింద్ భాగం కూడా అతని జేబులో సొమ్మే! మన లక్ష లెక్కడికీపోవు, చెక్కు చెదరవు! రానున్న స్వర్ణయుగాన్ని వూహింకోండింకో సారి!"

4

ఆత్మారాం చెప్పడం ఆపి, అనుమానంగా చూశాడు నన్ను. "రామన్ ఫాలో అవుతున్నావా?"

"అవుతున్నాను."

"గుడ్. అవకపోతే రైటర్‌వి కావు. ఇప్పుడు మరో టీ తెప్పించు రామన్, కథలో కెళ్తాను—"

"నా పేరు రామన్ కాదని ఎన్నిసార్లు చెప్పాలి నీకు?"

"ఓ.కే! ఓ.కే! సారీ నీ పేరు రామన్ కాదు, మోహన్. నాకు మతిమరుపా ఏమిటి! రైట్, మళ్ళీ అలా పిలవను. గాడ్ ప్రామిస్. సరేనా?"

టీ వచ్చింది. అతను తిరిగి ప్రారంభించాడు.

"ఓ.కే! సైరస్ గ్యాంగ్ గురించి తెలుసుకున్నావు. అక్కడక్కడా సందేహాలుండొచ్చు. వాటినలా వది లెయ్ ప్రస్తుతానికి....ఆ రెండు హత్యల గురించి చెప్పుకుందాం.

సుమిత్ర మోహన్ శవం ఆదే రాత్రి 1½ గంటలకి కనుగొనబడింది. ఆమె క్రిందపడినప్పుడు అక్కడెవరూ లేరు. కేక కూడా విన్పించలేదు. జానిటర్ మెయిన్ గేటు మూస్తున్నప్పుడు చూశాడు. వెంటనే కేక వేశాడు.

జనం వచ్చారు. ఆఫ్‌కోర్స్ తర్వాత పోలీసులూ వచ్చారు.

ఆమె ముఖం నుజ్జునుజ్జయింది. ఆమెని గుర్తించడానికి దుస్తులే ఆధారమయ్యాయి. జానిటర్ గుర్తించాడు. వెంటనే పోలీసులు ఆమె ఫ్లాట్ చేరుకొన్నారు. అక్కడ తలుపు దగ్గర—గాలికి ఎగిరిపోకుండా రాయి పెట్టి ఒక కాగితం కనిపించింది. అది ఆమె భర్త ధోరణి సహించలేక ఆత్మహత్య చేసుకుంటున్నట్లు వ్రాసిన చీటీ—

"మిస్టర్ మోహన్, ఆ చీటీ చూసి భర్త గుండెలు పగిలేలా ఏడ్చాడు. ఆమె ఇలాంటి పని కొడిగడుతుందని అతను కల్లో కూడా అనుకోలేదు. తన ప్రవర్తన గురించి ఎన్నోసార్లు ఇద్దరికీ ఘర్షణ జరిగింది—ఇలాంటి పర్యవసానం వూహించలేదు. సరే, అప్పటివరకూ ఎవరికీ తెలియని విషయం ఒకటి ఆమెని గురించి బయటపడింది—భర్త చెప్పాడు పోలీసులకి—ఆమె డాక్టర్ రఘునాథ్ షిండేకి సీనియర్ అసిస్టెంట్ అట! షిండే గొప్ప సైంటిస్టు.

"ఉదయం ఆరుగంటలకి దినకర్ శవం కూడా బైట పడింది. పనిమనిషి మామూలుగా తలుపు తట్టబోతూ ఆగి అది తెరుచుకుని వుండటంతో లోపలికి వెళ్ళి వెల్—సో అండ్ సో విధంగా రియాక్టు అయిందనుకో. జనం వచ్చారు. పోలీసులూ చేరుకున్నారు. సీలింగ్ ఫ్యానుకి వ్రేలాడుతోన్న శవాన్ని దించి చూశారు. అక్కడే టేబిల్ మీద ఒక కవరు కన్పించింది. అందులో మూడు ఫోటోలున్నాయి. వాటిని చూసి సంగతి అర్థమైంది, మిస్టర్ రామన్. ఆ ఫోటోలతో బ్లాక్ మెయిల్ చేయబడి అతను బయట పడలేక ఆత్మాహుతి చేసుకున్నాడు. ఆమెన్. అప్పుడింటి సోదాలో ఒక అడ్రసు దొరక

పుచ్చుకొని సూరత్ లో అతని తల్లికి టెలిగ్రాం పంపారు.

"వెల్, దినకర్ ఎవరో యేం చేస్తాడో పోలీసులకింకా తెలియలేదు. పొరుగువాళ్ళకీ అతని గురించి ఏమీ తెలీదు. ఒంటరిగాడు, ఎప్పుడో రాత్రికి ఇంటికొస్తాడు. అంతే. వెల్, పోలీసుల తతంగం అలా సాగుతోంది....మనం అందులో తలదూర్చనవసరం లేదు....ఇప్పుడు కథను, డాక్టర్ షిండే జూనియర్ అసిస్టెంట్ అరవింద్ మీదకి మళ్ళిద్దాం—"

5

అరవింద్ కుమార్ వయసు ముప్ఫైఒకటి. నెంబర్ వన్ ఎలక్ట్రానిక్ ఇంజనీర్.

ఎలక్ట్రానిక్ రంగంలో అతని సామర్థ్యానికీ, తెలివి తేటలకీ సాటిలేరు. అందుకే ఉన్నత వర్గాల దృష్టి నాకర్షించి రెండేళ్ళ క్రితం బెంగుళూరులో HAL లో పనిచేస్తున్న అతను డాక్టర్ షిండే చేబట్టిన ప్రాజెక్ట్ కి జూనియర్ అసిస్టెంట్ గా తీసుకోబడ్డాడు.

ఈ ప్రాజెక్టు అత్యంత సంకీర్ణమైనదీ, క్లిష్టమైనదీను - దానితో మన రక్షణ వ్యవస్థ మరే ప్రపంచ రాజ్యమూ సాటిరాని విధంగా ఉన్నత ప్రమాణాల్ని ఇనుమడించు కుంటుంది....

ఈ ప్రాజెక్టులో అరవింద్ కి పూర్తి విశ్వాసముంది. కానీ, ఉద్యోగంలో ఎదుర్కొంటున్న కొన్ని సమస్యలు అతనికా ప్రాజెక్టుపట్ల అనాసక్తినీ, నిరుత్సాహాన్నీ కల్గిస్తున్నాయి. అక్కడ అతని అభిప్రాయాలకీ, సూచనలకీ విలువలేదు. అతను కోరే సవరణలకి గుర్తింపులేదు. పైగా పరనిందలు మోయవల్సివస్తోంది. వీటి మూలంగా రాజీనామాకు పురిగొల్పిన పరిస్థితులూ వున్నాయి....

కాని డాక్టర్ పట్ల గల గౌరవభావం, ప్రాజెక్టుమీద వున్న కార్యదీక్ష అందుకు పూనుకోనివ్వడంలేదు. డాక్టర్ పట్ల తనకు నిరసనలేదు. అసంతృప్తిలేదు. తనకి ప్రతి విషయంలో అడ్డుపడి డామినేట్ చేస్తున్న సీనియర్ వ్యక్తి సుమిత్రా చౌహాన్ అంటే మాత్రం తగని ద్వేషం ఉంది.

సుమిత్రలో స్వార్థానికి అంతులేదు. అది స్వార్థమో ఉట్టి ఉన్మాదమో ఒక్కోసారి అరవింద్‌కి అంతుపట్టదు. ఆమె ఏదో తీవ్రమైన మానసిక రుగ్మతతో సతమత మవుతున్నట్టు కన్పిస్తుంది చూస్తే. ఆమె భర్త వ్యసన పరుడని ప్రపంచానికి తెలుసు. ఈ కారణంవల్ల నిస్సార మైన తన సంసారం పట్ల విముఖత, అసంతృప్తి, విరక్తి మొదలైన వాటితో అలాంటి ప్రవర్తనను అలవర్చు కుందా? లేక అన్యోన్యంగా సాగుతోన్న అరవింద్ దాంపత్యం చూసి అసూయతో, ఓర్వలేనితనంతో, ఇలా కసితీర్చుకుని తృప్తిచెందుతోందా?

ఏదేమైనా అతనికి ఆమె ప్రమాదకరంగా తయా రైంది. డాక్టర్ సహజంగానే వయసులోనూ, అనుభవం లోనూ అతనికంటే పెద్దదైన ఆమె అభిప్రాయాల్ని గౌరవిస్తున్నాడు. సరే, అది అతను సర్దుకుపోగలడు. కానీ, ఆమెచేసే పొరపాట్లనీ, ఇతరులు చేసే పొరపాట్లనీ కూడా తనమీద రుద్ది డాక్టర్‌కి ఫిర్యాదులు చెయ్యడం, అపార్థాలూ మనస్తాపాలూ కల్గించడం ఎంతమాత్రమూ భరించలేకపోతున్నాడు.

దినకర్ అంటే ఆమెకు ఎనలేని అభిమానమో, లేక కేవలం అరవింద్ మీద కసి తీర్చుకొనే సాధనమో ఆమెకే తెలియాలి. అతన్ని మాత్రం బాగా సమర్థిస్తుంది.

అతని తెలివితేటల్ని — ఆ ప్లేబాయ్ రోమియోతనాన్ని తెలివితేటలంటే అరవింద్ కి నవ్వొస్తుంది—ఆమె బ్రహ్మాండంగా మారిస్తుంది. డాక్టర్ దగ్గర పొగడుతుంది.

ఈ కారణాలవల్ల దినకర్ అంటే కూడా అరవింద్ కి పడదు. ఈ కుట్రలూ కుతంత్రాలూ డాక్టర్ కి తెలియక కాదు. కానీ వాటిని పట్టించుకొని సరిదిద్దే తీరిక ఆయన కెక్కడిది? నిజానిజాల వివక్షతా స్పృష్టి ఆయనకుంది గనుకనే ఇంతవరకూ అరవింద్ మీద అభిమానం చెరిగి పోకుండా మనగల్గుతోంది.... దేశ పటిష్టతకు కృషి చేయ వల్సిన స్థానే స్వార్థ రాజకీయాల్ని ప్రతిష్టించడం ఎంత శోచనీయం! సిగ్గుచేటు.

ఇలాంటి వాతావరణంలో అరవింద్ విసిగిపోతు న్నాడు. అయితే ఇది కేవలం తాత్కాలికం అన్న ధైర్యమే అతన్ని నిలబెడ్తోంది.... ఇంకో రెండు నెలల్లో ఈ ప్రాజెక్టు పూర్తవుతుంది. అక్కడెలాగూ తను పాత ఉద్యోగంలోకి వెళ్ళిపోతాడు....

ఆ రోజు ఉదయం అతను సరిగ్గా పదున్నరకి పాలం విమానాశ్రయంలో అడుగుపెట్టాడు.

రెండు రోజుల క్రిందట బెంగుళూరు వెళ్ళి ఏరో నాటికల్ ఇంజనీర్లతో చర్చలు జరిపిస్తున్నాడు.... విమానం దిగుతున్నపుడు అతని శరీరమంతా వింత పులక రింతతో జలదరించింది.... ఆ రెండు రోజుల తహతహ నేటితో అంతమైంది.

టాక్సీ ఎక్కి ఇంటికి బయల్దేరినపుడు ఉత్సుకత మరింత ఎక్కువైంది.

బాబుని చూడకుండా ఒక్క రోజుండలేడు! ఈ ప్రయాణాలు అతన్ని అప్ సెట్ చేస్తున్నాయి. బాబుని

వదిలి వెళ్ళడమంటే, వివాహమైన మొదట్లో భార్యని వదిలి వెళ్ళినంత అశాంతిగా వుంటుంది!

అంటే ఇప్పుడు భార్యమీద ఆసక్తి నశించిందని కాదు. ఆమెమీద అనురాగం ఎప్పటికీ మాయదు. మానసి తన భార్య కావడం గొప్ప అదృష్టం. సెంటిమెంటల్ గా చెప్పాలంటే ఏ జన్మలోనో చేసుకొన్న సుకృతం. తనెప్పుడూ అనుకోలేదు, వైవాహిక జీవితం ఇంత మధురంగా వుంటుందని! చాలామంది పెళ్ళి చేసుకొన్నందుకు వాపోతుంటారు. తానలా కాదు, గర్వపడ్తాడు దేవతలాంటి భార్యని చూసి. ఇలాంటి అనుకూలవతియైన భార్య లభిస్తే పురుషులు బాగుపడతారు.

మానసి నోరు విప్పి ఏదీ అడగదు. కోరికలు కోరదు. ఎంతసేపూ భర్తనెలా సంతోషపెట్టాలన్నదే ఆమె తాపత్రయం. జబ్బుచేసినా, ఏమైనా లెక్క చెయ్యదు. ఏంచేసినా ఇంకేదో తక్కువ జరిగినట్లు అపరాధభావంతో ఓమిలిపోతుంటుంది....ఒక్కోసారి జాలివేస్తుంది ఆమె పాట్లు చూస్తే హృదయం ద్రవిస్తుంది ఆమె అమాయకపు చేష్టలకి.

అరవింద్ అలసటగా వెనక్కివాలి సిగరెట్ వెల్గించాడు.

మళ్ళీ ఆలోచనలు బాబుచుట్టూ ముసురుకున్నాయి. అప్పుడు దారిపొడవునా అతన్ని రెండు కళ్లు గమనిస్తున్నాయన్న సంగతి అతనికి తెలీదు.

ఇంటి దగ్గర టాక్సీ దిగి లోనికెళ్ళినప్పుడు కూడా అలాంటి తలంపు కలగలేదు. కలాలని ఎవరూ ఆశించరు కూడా. సహజ ధోరణిలో ఉత్సాహంగా మెట్లెక్కి బెల్ నొక్కాడు. 'మానస్!' అని పిల్చాడు.

కానీ సమాధానంలేదు.

మళ్ళీ నొక్కాడు. పిల్చాడు.

అప్పుడూ ఉలుకూ పలుకూలేదు.

నిరుత్సాహపడ్డాడతను. ఏం చేస్తోందీమె! తనీరోజు వస ్తున్నట్లు తెలీదా? మర్చిపోయిందా? ఇంకా నిద్ర లేవలేదా?

అరవింద్ ఏదో పసిగట్టాడు. తలుపు పూర్తిగా మూసిలేను! ఓరగా వేసివుంది! చటుక్కున సెట్టిలోనికెళ్ళిపోయాడు. "మానసి! ఎక్కడున్నావ్?"

నడుస్తున్నవాడల్లా బెడ్ రూం తలుపు దగ్గర ఆగిపోయాడు. లోపల దృశ్యం చూసి సూట్ కేసు పడేసి విసురుగా ఉరికాడు.

"మానసి, ఇంకా లేవలేదా?"

ఆమె ప్రశాంతంగా నిద్రపోతోంది. పైట స్థానభ్రంశం చెందింది. దుప్పటి చెదిరిపోయింది. ప్రక్కలో వినయ్ లేడు.

అతను ఆదుర్దాగా ఆమెని తట్టాడు. "మానసి! విన్నూ ఏడి? ఇంకా లేవకుండా ఏమిటిది, లే!"

ఆమెలో కదలికలేదు, ఉఛ్వాసనిశ్వాసలు తప్ప. ఆమెను కుదిపేస్తూ, ఆందోళనగా అర్చాడు. "ఓహ్, ఏమిటిది! ఏమైంది? విన్నూ ఏడి? తలుపులెందుకు తెరిచివున్నాయి? కళ్ళు తెరు మానసి!"

అప్పుడు నెమ్మదిపడి ఆమె స్థితి ఏమిటో, ఆమెకేమైందో గ్రహించాడు. వెన్ను జలదరించింది. ఏమైంది? మానసికేమైంది? అతనికి మతిపోతోంది. విన్నూ ఏడి? ఏం జరిగిందిక్కడ? భయాన్ని అతి కష్టంమీద తమాయించుకొని కర్తవ్యం ఆలోచించాడు. డాక్టర్ని

పిలవాలి ముందు!

తటాలున ఫోన్ దగ్గరికి దూకాడు.

కానీ అది హఠాత్తుగా మోగింది....

బెదిరిపోయి, తడుటపడుతూ రిసీవరెత్తాడు.

"మిస్టర్ అరవింద్" అంది అవతలి కంఠం.

అరవింద్ వెన్నులో పాము ప్రాకినట్లయింది ఆ స్వరం విని.

"మిస్టర్ అరవింద్, డాక్టర్ అనవసరం. రెండు గంటల్లో ఆమె కళ్ళు తెరుస్తుంది. డోంట్ వర్రీ. ఈ లోపు నువ్వు త్వరత్వరగా చెయ్యవల్సిన పనులున్నాయి. వెంటనే టాక్సీ ఎక్కి హోటల్ బిల్లిమోరా, సూట్ నెంబర్ పన్నెండుకిరా! సంగతులన్నీ అక్కడే. కాన్ఫిడెన్షియల్. జాగ్రత్త. ఎవర్నీ తేకు. ఎవరికీ చెప్పకు. బ్రదర్, నీ ముద్దులబాబు మా బందీ అని ఎట్టిపరిస్థితిలో మర్చిపోకేం?" లైను కట్ అయింది.

అరవింద్ కి ముచ్చెమటలుపోసి స్తంభించిపోయాడు.

6

హోటల్ బిల్లిమోరా నాల్గో అంతస్తులోని పన్నెండవ నెంబర్ సూట్ లో సైరస్ కిటికీ దగ్గర నిలబడి అవతల చూస్తున్నాడు.

అతని వెనుక సోఫాలో మిస్టర్ సి సిగరెట్ తాగుతూ కూర్చున్నాడు. అతనెదురుగా జయన్, సేన్ లు వినయంగా తలలు వంచుకొని కూర్చున్నారు.

సైరస్ మాటిమాటికీ గడియారం చూసుకుంటున్నాడు. అంతక్రితమే విక్టర్ నుంచి ఫోన్ వచ్చింది అరవింద్ బయల్దేరినట్టూ తను వెంటాడిస్తున్నట్టూ. ఇప్పుడు సమయం పది కావస్తోంది....మరో అయిదు నిమిషాల్లో

వచ్చేసూలి.

సరిగ్గా అయిదు నిమిషాల్లో రానేవచ్చాడు అరవింద్. హోటల్ ఆవరణలో టాక్సీ దిగి గబగబా నడచి వస్తున్నాడు. ఆ దూరంనుంచి సైరస్ అతని ముఖంలో ఉద్రేకం గమనించాడు. మనుషుల వదనాల్లో ఉద్రేకం అతనికే మాత్రం నచ్చదు. దానికి బదులు భయం ఇంకెంతో వినోదంగా, చూడముచ్చటగా వుంటుందతనికి.

"హి ఈజ్ కమింగ్" అన్నాడు చటుక్కున వెను దిరిగి.

మిస్టర్ సి సిగరెట్ ఆర్పేసి సర్దుక్కూర్చున్నాడు. జయన్, సేన్‌లు వెంటనే లేచారు. ఆ వెంటనే బయట అడుగులు విన్పించాయి. మరుక్షణం బెల్ మ్రోగింది.

జయన్ ఠీవిగా వెళ్ళి తలుపుతీసిన వాడల్లా అమాంతంగా వెనక్కి తోసివేయబడి, వెల్లకిలా విరుచుకుపడ్డాడు నేలమీద.

సేన్ సకాలంలో ముందుకు దూకాడుగానీ, అంతకంటే వేగంతో అరవింద్ ఉక్కు పిడికిళ్ళు ముఖంమీద ఎడాపెడా బాదేయడంతో కళ్ళముందు ఓ మెరుపు మెరిసి చీకటి కమ్మింది. గతి తప్పిన శనిగ్రహంలా వెళ్ళి విదేశీయుడి వొళ్ళో పడ్డాడు. ముక్కు అదిరి కెవ్వుమన్నాడు.

ఆ తరువాత సైరస్ వంతు వచ్చింది.

అరవింద్ రెండు చేతులు అతని మెడని చుట్టేసి వెనక్కి వంచాయి. మోకాలు పొట్టలో కుమ్మింది.

సైరస్ కళ్ళు బైర్లు కమ్మి. కడుపులో పేగులు గొంతులోకి రాబోతూ ఆగిపోయాయి. అరవింద్ ఇంకా ఉద్రేకంతో సైరస్ తలపట్టి కిటికీకేసి బాదాడు. అద్దం

భళ్ళున పగిలి పెంకులు జలజలరాలాయి బాల్కనీలో.

"నా బాబు నేం చేశావ్? రాస్కెల్, నా బాబు నేం చేశావ్?"

అప్పుడు జయన్, సేన్‌లు తేరుకొని లేచి, వళ్ళు దులుపుకొని చిరుతల్లా ముందుకు దూకి అరవింద్ మీద పంజా విసిరారు. అతని మెడమీద రెండు గుద్దులు, సైరస్‌ని వదలగానే పొట్టలో రెండు దెబ్బలు, ముఖం మీద మరో దెబ్బపడి అతన్ని కూల్చేశాయి.

"వాట్సిట్ హి ఈజ్ క్రయింగ్ ఫర్?" విదేశీయుడు అర్చాడు రెచ్చిపోతూ.

"హి ఈజ్ సఫరింగ్ ఫ్రం ఎక్యూట్ హైపర్ టెన్షన్" సైరస్ చెప్పాడు తల దువ్వుకుంటూ.

జయన్, సేన్‌లు బట్టలు దులుపుకున్నారు.

అరవింద్ బాధగా కళ్ళు తెరిచి చూశాడు. కాస్సేపు ఏమీ అర్థంగాలేదు. తల విదిలిస్తూ లేవబోయాడు.

"హి విల్ స్ట్రయిక్ ఎగైన్!" విదేశీయుడు అర్చాడు నిటారుగా కూర్చొని.

జయన్ నవ్వుతూ అ ర విం ద్ కి సాయంపట్టాడు. "గెటప్ హీ మాన్, అయిపోయిందా? ఇంకా ఫీట్స్ వున్నాయా?"

అరవింద్ అతన్ని విదిలించబోయాడు. కాని అతనివల్ల కాలేదు. సేన్ కూడా పట్టి సోఫాలో కుదేశాడు. జయన్ చేతిలో రివాల్వర్ ప్రత్యక్షమైంది, "ఇప్పుడు కదలక!"

అరవింద్ ఊపిరి బిగబట్టాడు. ఏం జరిగిందో, తనేం చేశాడో కాస్సేపటివరకు తెలియలేదు. తెలిసి కలవరం చెందాడు.

"ఓ.కే; మై సన్" సైరస్ అన్నాడు ఎదురుగా

కూర్చుంటూ, "నీ ధైర్యాన్ని మెచ్చుకున్నాం. కానీ మా హెచ్చరిక నువ్వు నిర్లక్ష్యం చెయ్యడం బాధగా వుంది. పరిస్థితి తెలుసుకునే వచ్చావా? లౌక్యం తెలిసినవాడివి నువ్విలా ప్రవర్తించడం భావ్యం కాదు. ఈసారికి క్షమించేస్తున్నాను. మళ్ళీ ఇలాంటి న్యూసెన్స్ సృష్టించావా సందేహించకుండా నీ బాబు ప్రాణాలు మేం తీసేసుకొని, వట్టి శవం నీ చేతుల్లో పెడతాం! బుర్ర కెక్కిందా?"

"వాణ్ణెందుకు తీసుకొచ్చావు? ఏం కావాలి నీకు?"

"గుడ్. అలా అడిగావు బాగుంది. మర్యాదస్తులు శాంతియుతంగా బిజినెస్ మాట్లాడుకుంటారు. ఇక్కడ వీరు మిస్టర్ సి అని విదేశీయులున్నారు. వీరి ముందు తగాదా పడి తన్నుకుంటే ఆయన మొత్తం భారతజాతినే బడాయి కోర్లని అపోహపడే ప్రమాదముంది. మన కంట్రీ డిగ్నిటీని కాపాడుకోవాలి!

"నువ్వు సమర్థుడైన ఇంజనీరువి—కాదు సైంటిస్టు అనడం ఉచితంగా వుంటుంది—డాక్టర్ షిండేతో కలిసి ఒక ప్రాజెక్టుమీద పనిచేస్తున్నావు. రెండేళ్ళ నుంచి సాగుతోంది మీ రీసెర్చి. మీ డాక్టర్ ఊహాపథంలోని పరికరం మరో రెండు నెలల్లో వాస్తవంలోకి ఊడిపడుతుంది....కరెక్టు? ఆ పరికరం—లేక దాన్ని ఆయుధం అనడం బాగుంటుందా—అది ప్రపంచాన్ని విస్మయంలోముంచుతుంది. దడపుట్టిస్తుంది. యుద్ధరంగంలో మన ప్రగతికి గుండెలు బాదుకోనేలా చేస్తుంది — అంతేనా?"

అరవింద్ గొంతు తడారింది. మాట పెగిలి రాలేదు.

"వెల్ మై సన్, ఆ మిస్సైల్ సృష్టికి చేతులెత్తి

మీకు జోహారు లర్పించాల్సిందే! మీ కార్యదీక్షకూ, దేశ సేవా నిరతికీ....ఇంకా....ఓహ్, మీ విజయాన్ని ఏ మాటల్లో అభినందించాలో తోచడంలేదు! ఈ రెండేళ్ళూ మీరు అహోరాత్రాలు వర్క్ చేశారు. ఫలితాలు చూశారు. సత్ఫలితాలు. ఇప్పుడు స్ట్రక్చర్ కి పూనుకున్నారు. ఇంకా శ్రమ పడుతున్నారు....విజయం తప్పక సాధిస్తారు. నాకా నమ్మకముంది. కాని, దాని ప్రయోజనం మన దేశం ఒక్కటే అనుభవించే అదృష్టం లేక పోవడం విచారం కలిగిస్తోంది."

"అంటే!"

"ఆ ప్లాను—బ్లూ ప్రింట్—డేటా—యేమంటారు మీరు దాన్ని? అది నాక్కావాలి."

అరవింద్ ముఖం కోపంతో ఎర్రబడింది. "యూ థగ్! నీ పిచ్చి మాటలు—"

"అది నాక్కావాలి, అరవింద్ పరాచికాలు కాదు. స్ట్రక్చర్ మీరు చేసుకోండి, ప్లాను నాకిచ్చేయండి. మిస్టర్ సి ఇందులో ఆసక్తి కనబరుస్తున్నారు. ఎంతో ఆశ పెట్టుకున్నారు. ఆయనకదికావాలి, మేం ఆయన కోర్కె తీర్చాలి. దీనికి తిరుగులేదు. ఆయన ప్రపోజల్ అయిదువేల డాలర్లు. మన కరెన్సీలో అరవై వేలు—

ఆలోచించు అరవింద్....నువ్వలా రెచ్చిపోకు! నీ కిష్టమైతేనే అంగీకరించు. కాదంటే నీ పిల్లాడ్ని పర్మనెంట్ గా మర్చిపో. ఫర్గెట్ హిమ్. ఆఫ్టరాల్, పిల్లవాడెంత?"

"యూ బ్లడీ బాస్టర్డ్!" అరవింద్ లేచి సైరస్ మీద దూకబోయాడు. జయన్ అతన్ని ఆపి రివాల్వర్ చూపించాడు.

"వెల్, మోర్ డిటేల్స్" సైరస్ అన్నాడు అదేమీ పట్టించుకోకుండా, "నీ సౌకర్యార్థం మేం కొన్ని పనులు ముందుగా చేసిపెట్టాం. అభినందించి తీరాలి నువ్వు! నీకు న్యూసెన్స్‌గా తయారైన సుమిత్రా చౌహాన్ నీ కోలీగ్ మరిక లేదు. స్వర్గస్తురాలైంది. నిన్న రాత్రి ఆత్మహత్య చేసుకుంది. రిలీఫ్ కదూ? ఎమోషన్స్ దాచకు. వాటినలా కనపడనీయ్. ఆమెతోపాటు దినకర్ కూడా పోయాడు. వాళ్ళిద్దరు నిన్ను విసిగించారు. నీ ప్రగతికి అవరోధాలు కల్పించారు. అవునా?

"వెల్, నువ్వు వాళ్ళెంత ద్వేషించినా ఇంతటి తీవ్రమైన గుణపాఠం భరించలేకపోతున్నావు కదూ? వాళ్ళు నువ్వూహించని దారుణ శిక్షకు గురయ్యారు కదూ? శిక్షించడం మా బిజినెస్. కేవలం నీ కోసమే శిక్షించలేదు. మా లాభం కోసం చంపాం! అది యధాలాపంగా నీకు రిలీఫ్ అయి కూర్చుంది! అందుకని దానికి నువ్వే కారణమైనట్లూ, ఘోరమైన పాపం చేసినట్లూ గిల్టీ కాన్షస్‌తో కుళ్ళిపోనవసరం లేదు—"

"యూ మెర్సిలెస్ డర్టీ థగ్స్!"

"స్టాప్ హిమ్ ఫ్రం కాలింగ్ నేమ్స్!" విదేశీయుడు అర్చాడు కోపంతో.

"అరవింద్, అలా తిట్టకు. అతిధి ఏడుస్తున్నారు. నా పాయింట్ నువ్వు అర్థంజేసుకోలేరు. డాక్టర్ సేఫ్‌లో నువ్వు డాక్యుమెంట్స్ నలుగుర్లో తీయలేవు. రహస్యంగా తీయాలి. ఎలా తీస్తావు? అది నీకు కుదరదు. సుమిత్ర, దినకర్ నిన్ను వెయ్యికళ్ళతో గమనిస్తుంటారు. నీ నీడంటి వుంటారెప్పుడూ. వాళ్ళ దృష్టిలో పడకుండా నువ్వు ఉమ్మికూడా వెయ్యలేవు. రాత్రిళ్ళు రహస్యంగా

వెళ్ళలేవు. లాబ్ చుట్టూ పటిష్టమైన సెక్యూరిటీ వుంది. గార్డ్సు సెన్ గన్స్ నిన్ను జల్లెడ చేస్తాయి.

కాబట్టి పగలు ఆఫీసువేళల్లోనే వెళ్ళాలి. కానీ అప్పుడు నీ కొలీగ్స్ నే చెప్పినట్టు అంతరాయం కలిగిస్తారు. అప్పుడెలా? అర్థమవుతోందా నా పాయింట్ ఇప్పుడు? అందుకే వాళ్ళని అంత మొందించి—"

"డర్టీ థగ్స్! చంపడానికి మీకెలా—"

"షటప్. అడ్డు తగలక విను! టైంలేదు. నీ భార్య కళ్ళు తెరిచినప్పుడు ప్రక్కన వుండాలి నువ్వు! ఆమెని ఒప్పించాలి. ప్రమాదం లేదని నచ్చజెప్పాలి. సంగతి బైటపొక్కకుండా చూసుకోవాలి.

"రేపుదయం మామూలుగానే లాబ్ కెళ్ళి నువ్వీపని చెయ్యాలి. ఈ మినీ కెమరా నీ దగ్గర వుంచు. సిగార్ లైటర్‌లా వుంటుంది. ఎవరూ అనుమానించరు. సేఫ్ కాంబినేషన్ నీకు తెలుసు. తెరిచి ఆ కాయితాల్ని స్నాప్స్ తీయ్. యథాప్రకారం పెట్టేయ్. తిన్నగా సాయంత్రం ఇక్కడ కొచ్చేయ్. అరవై వేలు సిద్ధంగా వుంటాయి. అంతా నీదే! చాలా సులభం, అరవింద్. తర్వాత అంతా సుఖాంతమవుతుంది. నన్ను నమ్ము. నీ బాబుని క్షేమంగా నీ కప్పగించేస్తాను. మళ్ళీ నీ జోలికి రాము."

"లేదు! నేనీపని చెయ్యను! చెయ్యనుగాక—"

"చిన్న పొరపాటుతో నీ ఇల్లు కూల్చుకోకు. వివేకంతో ఆలోచించు. నీకు దేశం ముఖ్యమనిపించవచ్చు, నీ గుండెలనిండా దేశభక్తి వుండవచ్చు. కానీ నీ భార్య అలా కాదు. ఆమెకు బిడ్డ సర్వస్వం. బిడ్డ తర్వాతే మిగతా ప్రపంచం. బిడ్డని బలి ఇచ్చి నువ్వామెని ఏ

రకంగానూ నచ్చజెప్పలేవు. రాజీ పర్చలేవు. బ్రతికించు కోనూ లేవు. బిడ్డపోయిన బెంగతో ఆమె మంచం పడుతుంది. మంచంలోనే ఆక్రోశిస్తుంది. అందులోనే కృశిస్తుంది. అందులోనే ప్రాణాలు....నో, అరవింద్, అప్పుడా మెని కూడా దక్కించుకోలేవు—"

సైరస్ ఇంకా చెపుతున్నాడు. వారిస్తున్నాడు, హెచ్చరిస్తున్నాడు, మంచీ చెడ్డా వివరిస్తూ హితబోధ చేస్తున్నాడు—

చివరకి అరవింద్ కన్నీళ్ళతో తలెత్తి చూశాడు.

"నా బాబు నేం చెయ్యకండి, చెప్పినట్టు చేస్తాను."

7

బాగా చీకటి పడింది. గార్డెన్ లైట్లతో దేదీప్యమానంగా వెలిగిపోతోంది. ఆ వెలుతుర్లో ఆత్మారాం ముఖం విచిత్రంగా మెరుస్తూ కన్పించింది.

"మిస్టర్ రామన్, నాదొక సందేహం తీర్చు" అన్నాడతను.

"ముందు నిన్ను నీవు స వ రిం చు కో! నా పేరు మోహన్!" అన్నాను.

"ఓ.హ్, నా మతి—దీన్ని తీసి—"

"ఆల్ రైట్, ఏమిటి నీ సందేహం?"

"కథ చెప్పడం తేలికా, వ్రాయటమా?"

"రెండూ ఒక్కటే. ముందు వ్రాసేది, లేక చెప్పే విషయం గురించి పూర్తి అవగాహన వుండాలి. ఔచిత్యం తెలియాలి. ఏ విషయం ఎక్కడ చెబితే అది పండుతుందో ముందు జాగ్రత్తగా బ్రెయిన్లో బ్లూ ప్రింట్ వేసుకోవాలి. అప్పుడే చెప్పేదైనా, వ్రాసేదైనా రాణిస్తుంది. దానికి వన్నె చేకూరుతుంది."

"మరి నే చెప్పేది ఎలా రాణిస్తోంది?"

"బ్రహ్మాండంగా. సందేహించకు, ప్రొసీడ్!"

"ఒక్క మాట మాత్రం నిజం. వ్రాయడంలో పొందే అనుభూతి చెప్పడంలో వుండదు! ఏమంటావు?" అన్నాడు ఆత్మారాం భారంగా. "వ్రాయగలేవాళ్ళు అదృష్ట వంతులు. ఆల్ రైట్, తిరిగి కథలో కొద్దాం....ఎక్కడాగింది? అరవింద్ దగ్గర....అరవింద్ మండగల బెదిరింపులకి తలొగ్గాడు. దేశ ద్రోహానికి పూనుకున్నాడు. దేశ రక్షణ భవితవ్యం పరుల పరం చెయ్యడానికి సిద్ధమయ్యాడు....

"ఇక డాక్టర్ షిండే ప్రాజెక్టు గురించి .... ఈ ప్రాజెక్టు గురించి చాలా కొద్దిమందికి—ఉన్నతాధికారుల్లో అతి ముఖ్యమైనవారికి మాత్రమే క్షుణ్ణంగా తెలుసు. ఈ కుట్ర జరిగిన తర్వాత దీన్ని ఇంకా గోప్యంగా వుంచడం సాధ్యం కాలేదు. ఇప్పుడు సర్క్యులేషన్లో వున్న జనరల్ అయిడియా చెప్తాను....

"డాక్టర్ రఘునాథ్ షిండే నేవీలో ఉన్నత పదవిలో రిటైర్మెంట్కు దగ్గర్లో వున్నప్పుడే ఈ ఆలోచనకు అంకురార్పణ జరిగింది. యుద్ధరంగంలో ఆయన ఎన్నో నౌకలు పైనుంచి విమాన దాడికీ, ప్రక్కలనుంచి శత్రు నౌకల దాడికీ, అడుగునుంచి జలాంతర్గాముల దాడికీ గురై పేలిపోవడం, మునిగిపోవడం వంటివి ఎన్నో చూశాడు. ఇలా గమనిస్తూనే ఒకవైపు ఈ త్రివిధ దాడులనుంచి మన నౌకల్ని కాపాడ్డమెలా అని నిరంతరంగా ఆలోచించాడు .... ఒకానొక సుమూహూర్తంలో దానికి పరిష్కారం కనిపెట్టాడు.

"ఇప్పుడు—డాక్టర్ ఊహాపథంలోని క్షిపణి లేదా మిసైల్ ఇలా వుంటుంది: నాకలో కొన్ని నిర్ణీతమైన కేంద్రాల్లో అమర్చబడే ఈ క్షిపణుల సముదాయం ఏ వైపునుంచైనా శత్రుబాంబులు దాడికొస్తుంటే పసిగట్టి స్వయం చోదియలై బయలుదేరి, వాటిని మధ్యమార్గంలోనే శోట్టి డిఫ్యూజ్ చెయ్యడమేగాక, శత్రు స్థావరాన్ని తుదముట్టిస్తాయి.

"మిస్టర్ రామన్, ఇంతటి క్లిష్టమైన వ్యవస్థ ప్రపంచ సైనికాగారాల్లో ఇంతవరకు లేదు. ఇటీవల అమెరికా నిర్మించిన ఫాస్టుఫ్రిగేట్ గైడెడ్ (FFG) నాకలో టార్గెట్‌ని పసిగట్టి ప్రేల్చివేసే సౌకర్యమే వుంది. కానీ, తనవైపు వస్తున్న శత్రుబాంబుల్ని నివారించలేదు. మన సిస్టమ్ అది విజయవంతంగా నెరవేరుస్తుంది.

"డాక్టర్ తన ప్రతిపాదన ప్రభుత్వం ముందుంచినప్పుడు తీవ్రమైన వ్యతిరేకత ఎదురైంది. అది అసంభవమన్నారు. అసాధ్యమన్నారు. డాక్టర్ తన పట్టుదల వదల్లేదు. చివరకి దానిమీద ఒక రహస్య కమిటీ ఏర్పడింది. సంభవాసంభవాలను సమీక్షించుకున్నారు. డాక్టర్ తన ప్రతిపాదన ఎంతవరకూ సహేతుకమో తగిన ఆధారాలతో నిరూపించి వాళ్ళని సమన్వయపర్చారు.

"ప్రభుత్వం పునరాలోచించింది. అలాంటి వ్యవస్థ గనుక నిర్మాణం జరిగితే ఇంక యుద్ధరంగంలో నష్టానికి తావెక్కడిది? వెంటనే డాక్టర్ ప్రాజెక్టుని ఆమోదించింది. నిధులు కేటాయించి, ప్రయోగాలకొరకు చైతన్యపురిలో ఒక బంగళా సమకూర్చింది.

"ఈ రీసెర్చిని డాక్టర్ కోరికమీద అత్యంత రహస్యంగా వుంచే వుద్దేశ్యంతో పటిష్టమైన రక్షణ ఏర్పాట్లు చేసింది. మందీ మార్బలం ఎక్కువలేకుండా డాక్టర్ ఎన్నుకున్న ముగ్గురు సైంటిస్టులని ఆయన అసిస్టెంట్స్‌గా నియమించింది. ఆ పరిశోధన రెండేళ్ళుసాగాక ఇప్పుడు నిర్మాణానికి పూనుకొన్నారు.... ఈ దశలో ఆ ప్రాజెక్టు ఉనికి శత్రువులకెలా తెలిసిందన్నది ఎవరికీ తెలీదు.

"వెల్, ఇప్పుడు శత్రువులు ఈ ప్రాజెక్టుని కాజెయ్యాలని రంగంలో దిగారు. ఇంకా ఇరవై నాలుగు గంటలుంది అది వాళ్ళ హస్తగతమవడానికి.... సందేహం లేదు, సైరస్ వైఫల్యాల్ని సహించడు. అతనెంత సీరియస్‌గా తీసుకుంటున్నాడో మొదట జరిగిన రెండు హత్యల్నిబట్టి అర్థం జేసుకోవచ్చు. ఇప్పుడు అరవింద్ కూడా అతని గుప్పిట్లో ఉన్నాడు—"

ఆత్మారాం ఆగి మళ్ళీ ప్రారంభించాడు—

"రామన్, ఆ రెండు ఆత్మహత్యలు పోలీసుల్ని ఏమీ ఆలోచింపజేయలేదు. సుమిత్రచౌహాన్ డాక్టర్ షిండే అసిస్టెంట్ అని తెలిసినప్పటికీ, అప్పుడామె మానసిక స్థితిని పరిగణలోకి తీసుకొంటే ఆత్మహత్యకు పురిగొల్పిన పరిస్థితులు సుస్పష్టమవుతాయి. అక్కడ ప్రధానంగా ఆమె కుటుంబ పరిస్థితే ప్రస్ఫుటమవుతుందిగానీ, ఆమె చావులో అసహజత్వం అప్పుడే స్ఫురించదు ఎవరికీ! ఆమె సైంటిస్టు. అదేమిటోగానీ, ఢిల్లీలో గడచిన పదిహేనేళ్ళలో నల్గురైదుగురు సైంటిస్టులు ఇలాగే భవనాల మీదనుంచి దూకి ఆత్మహత్యలు చేసుకొన్నారు.... అందువల్ల పోలీసులు దీన్ని ఆత్మహత్యగానే సరిపెట్టుకొంటే

ఆశ్చర్యంలేదు.

"ఇక దినకర్ సంగతి....దినకర్ కూడా డాక్టర్ షిండే రెండో జూనియర్ అసిస్టెంట్ అని పోలీసులకింకా తెలీదు. కానీ నువ్వు గ్రహించే వుంటావు కథాక్రమంలో. ఆ పూర్ బాయ్ చావు వార్త అతని తల్లి మీద ఎలా పనిచేసిందో కథ కనవసరం....కానీ జూలీ గురించి అవసరం. జూలీ గుర్తుందా? దినకర్ ప్రియురాలు? చావుకి ముందు అతడామెని కలుసుకొని ఇంటికొచ్చాడు. రైట్, ఆ జూలీ ఇతని చావు వార్త తెలిసి వెంటనే పోలీసుల్ని కలుసుకుంది—

"మిస్టర్ రామన్, సరిగ్గా అప్పుడే పోలీసుల పక్కలో వేచివున్న టైంబాంబు ఢనామని ప్రేలింది! జూలీద్వారా దినకర్ గురించి తెలిసి డంగైపోయారు. కలకలం బయలు దేరింది....

"డాక్టర్ షిండే రెండో అసిస్టెంట్ కూడా ఆత్మహత్య! ఇంపాసిబుల్! ఇట్స్ ఫౌల్ గేమ్! అప్పుడే వాళ్ళ బుర్రలు మేల్కొన్నాయి. హుటాహుటిన తిరిగి బిజినెస్‌లో దిగారు. ఘటనా స్థలాల్ని నిపుణులు ఆక్రమించుకొన్నారు. ఈ సంఘటన వెనుక పెద్ద కుట్ర వుందని పసిగట్టారు. ఇది ఒక వ్యక్తి చర్యకాదని, పెద్ద ముఠావుందనీ అనుమానించారు....

"అదే వేగంతో సైరస్ గ్యాంగ్‌తో సహా అన్ని చిన్నచిన్న ముఠాల కోసం హెచ్చరికలు వెళ్ళాయి. అందిన వాళ్ళని లోపల తోసి తోమారు. అందనివాళ్ళ కోసం అలుపులేకుండా తిరిగారు....వెల్, ఇదిలా సాగుతుండగా మన కథలో ఇప్పుడు హీరోయిన్ జూలీ ప్రవేశిస్తుంది."

"ఏం చేసిందామె?" అన్నాను ముందుకి వంగి.

ఆత్మారాం నవ్వి చెప్పసాగాడు, ఆరో కప్పు టీ లాగించేస్తూ.

8

జూలీ వయసు ఇరవై మూడు. తెల్లగా, మామూలు ఎత్తులో, జుట్టు కత్తిరించుకొని, జీన్స్‌తో ఆధునికంగా వుంటుంది.

ఆమె ఓల్డు జాన్ రెస్టారెంట్‌లో సింగర్‌గా పని చేస్తోంది. చక్కగా, తియ్యగా పాడుతుంది. ఆమె టాలెంట్స్‌ని ఇక్కడ వృధా చెయ్యక స్టేట్స్‌కెళ్ళిపోతే డోనా సమ్మర్స్‌ని తలదన్నగలదని అభిమానులు గోల పెడుతుంటారు.... కాని ఆమెకి దేశాభిమానం మెండు.

దినకర్‌తో సంవత్సరంనుంచీ ఆమెకి పరిచయం వుంది. అతను బుర్రను ఉద్యోగంలో ఉపయోగించక వ్యసనాల మీద దుర్వినియోగం చేస్తున్నాడని ఆమె ఎన్నోసార్లు కసురుచేసింది. మందలించింది. కానీ అతడి తత్వం ఎన్నడూ మారలేదు.

ఇప్పుడు శాశ్వతంగా తనకు దూరమైపోయాడు.

ఫ్లాట్‌కి తిరిగివచ్చినప్పట్నించీ ఆమె మనసు స్థిమితంగాలేదు. అతని చావుని నమ్మలేకపోతోంది.... అది అసంభవమనిపిస్తోంది. లేకపోతే అలా జరగడం అసంభవంగా తోస్తోంది. తనకు ఏమీ తెలియనివ్వకుండా, మాటమాత్రం చెప్పకుండా అతడలా చెయ్యడనిపిస్తోంది.

అతను బ్లాక్‌మెయిల్‌లో ఇరుక్కుంటే తనకెందుకు చెప్పలేదన్నది ఆమెని తీవ్రంగా వేధిస్తోన్న ప్రశ్న! ఆ ఫోటోల్లో తామిద్దరూ వున్నారు. మరి అతని సమస్యను తనతో ఎందుకు పంచుకోలేదు? లేదు, దినక

అంత పిరికితనంగా ప్రవర్తించడు! ఆ మాత్రానికే ధైర్యం కోల్పోయి ప్రాణాలు తీసుకోడు!

ఆలోచిస్తున్నకొద్దీ ఆమెకి దినకర్ చావు వెనుక గూడుపుఠాణీ వుందని నమ్మకం కలుగుతోంది. అసలా ఫోటోలెవరు తీశారు? ఎలా తీశారు? ఎక్కడ తీశారు? బ్లాక్ మెయిలర్ ఎవరు?

పోలీసుల దగ్గర తను ఆ ఫోటోల్ని పరిశీలనగా చూసింది. వాటినిప్పుడు ఉన్నదున్నట్లుగా స్పష్టంగా చూడగలదు మనోఫలకం మీద!

గదిలో అశాంతిగా పచార్లు చేస్తూ జ్ఞాపకం చేసుకోసాగింది.... ఒక్కొక్కటే గుర్తొస్తోంది.... ఆ ఫోటోల్లోని గది అలంకరణ, కిటికీ బయట పరిసరాలు, ఆమెని క్షణాల్లో తను వారంక్రిందట దినకర్ని ఎక్కడ కలుసుకుందో తెలియజెప్పాయి.

వెంటనే ఆమె ముఖం కోపంతో ఎర్రబడింది. పళ్ళు నూరింది. మెరుపు వేగంతో ఆమె బ్యాగు అందుకొని బయటకురికింది. పది నిమిషాల్లో హోటల్ సన్ సెట్ లో వుంది. బి క్లాస్ హోటల్.

ప్రొప్రయిటర్ దారూవాలాకి జూలీ అంటే మంచి ఇష్టముంది. ఆమెని చూసి సంతోషం పట్టలేకపోతూ ఆహ్వానించాడు.

"రా, జూలీ! ఏమిటి సంగతి?"

జూలీ ముఖంలో కోపం ఇంకా ఎక్కువయింది. అతన్ని కోరచూపులు చూసింది.

"దారూ నీతో మాట్లాడాలి, ఆ గదిలోకి పద!" కఠినంగా అందామె, చటుక్కున కదిలి కౌంటర్ వెనుక నించి అవతల గదిలో చొరవగా వెళ్తూ.

దారూవాలా ఆమె ప్రవర్తనకి కలవరపడ్డాడు. సంకోచిస్తూ ఆమెని అనుసరించాడు. "ఏమిటి జూలీ, అలా వున్నావ్?"

ఆమె ఈసారి పళ్ళునూరి, "నిన్ను చాలా నమ్మాను, దారూ!" అంది.

అతనింకా అయోమయంలోనే వున్నాడు. "అవును జూలీ, నువ్వంటే నాకు చాలా ఇష్టం."

"కానీ నువ్వా నమ్మకం వుంచుకోలేదు" అంది జూలీ.

"అసలేమిటి నువ్వనేది జూలీ?"

"నా కళ్ళల్లోకి చూసి చెప్పు. నువ్వు మోసం చేశావు. అవునా? నిజం చెప్పు ఫాట్సో! నా బ్యాగులో రివాల్వర్ వుంది."

"నే — నేనేం చేశాను జూలీ?" అతని గొంతు వణికింది.

"ఆల్ రైట్, వారం క్రిందట నేనిక్కడ గది తీసుకున్నాను. అవునా?"

"అవును.... నీతో మరొకతను వచ్చాడు" అతని కళ్ళనిండా భయం మెరిసింది.

"మేం రాకముందు ఎవరొచ్చారు? చెప్పు?"

దారూవాలా నోరు విప్పలేదు. పారిపోతానన్నట్టు చూశాడు.

"చెప్పు దారూ, నా బ్యాగులో రివాల్వర్ వుంది. నిన్నిక్కడే చంపుతాను."

"బేటీ! నువ్వలా మాట్లాడకు. నువ్వు ఫోన్ చేసి గది వుంచమన్న కాస్సేపటికి ఎవడో వచ్చాడు. డబ్బు చూపించాడు. సహాకరించమన్నాడు. నన్ను క్షమించు బేటీ, రెండు వేలకాశపడ్డాను...."

"నిన్ను క్షమించే దశ దాటింది, దారూ!"

"నన్ను మన్నించు బేటీ! నచ్చి నీ—"

"వాడు మా గదిలో కెమేరా యేర్పాటు చేశాడు, అవునా?"

"అవును. ఆటోమాటిక్ కెమేరా. మీరెళ్ళాక వచ్చి తీసుకెళ్ళిపోయాడు."

"వాడెవడు? తెలుసా?"

"తెలీదు! నల్లగా, ఎత్తుగా, రింగుల జుత్తు.... నాకు నచ్చలేదు. కార్లో వచ్చాడు. పచ్చ అంబాసిడర్."

"నెంబర్ చూశావా?"

"లేదు.... కానీ, ఆగు బేటీ! ఆ బ్యాగుమీద చెయ్యి తీసేయ్! వాడు ఫోన్ నెంబర్ ఇచ్చాడు. మీరు వెళ్ళిపోయాక పిలవమన్నాడు."

"ఆ నెంబర్ చెప్పు ఫాటోస్!"

"నన్నలా పిలవకు! ఆ నెంబర్ వ్రాశాను. చూపిస్తాను రా!" అతను వేగంగా బయటకు కదిలాడు. జూలీ అనుసరించింది. అతను కౌంటర్లో చిన్న పుస్తకంతీసి, పేజీలు తిప్పి చూపించాడు. "ఇదుగో బేటీ, నెంబర్!"

జూలీ ఆ కాయితం చింపి తీసుకుంది.

"బేటీ, యేం జరిగింది? యేమిటి గొడవ?"

"నీవల్ల నా ఫ్రెండ్ చచ్చాడు. నిన్ను వూరికే వదలను, టోనీతో చెప్తాను నీ వళ్ళు మరమ్మత్తు చెయ్యమని!"

ఆమె విసురుగా కదిలి బయటికెళ్ళిపోయింది. రోడ్డు చివరగా పబ్లిక్ కాల్ బూత్లో కెళ్ళి ఒక నెంబర్ తిప్పింది.

"హలో డియర్.... బాగున్నావా? నేను జూలీని!"

"జూలీ!" సంతోషంతో అరచింది అవతలి కంఠం.

"అబ్బా. నెమ్మది! అవును, జూలీని. సారీ, నీతో హాస్కు కొట్టేందుకు టైంలేదు. నాకో చిన్న సాయం చేసిపెట్టాలి."

"చెప్పు! చెప్పు జూలీ, యేం చెయ్యాలి?"

"ఈ నెంబర్ చెప్తున్నాను చూడు.... నాకు అడ్రసు కావాలి."

"ఆ నెంబర్ మా జోన్‌లో వుందని ఎందుకనుకున్నావ్?"

"ఓహ్, డియర్. అలా ఎందుకో అనిపించింది, అంతే" జూలీ నెంబర్ చెప్పింది.

"ఒక్క క్షణం!" అంది అవతలి కంఠం. కొన్ని క్షణాలయాక తిరిగి పలికింది. "కరోల్ బాగ్‌లో ఒక ఫ్లాట్. సబ్ స్క్రైబర్ పేరు విమలా మజుందార్. అడ్రసు వ్రాసుకో...."

"జూలీ తలూపింది. చాలు, థాంక్స్ సుషూ."

"ఎవరు జూలీ ఆమె?"

"ఉందిలే ఒక వగలాడి....అయితే ఆ బాస్టర్డు అక్కడుంటాడన్నమాట!"

"జూలీ, జూలీ, ఎవరా బాస్టర్డు?"

"ఉన్నాడులే ఒక రాస్కెల్!" ఆమె ఫోన్ పెట్టేసి బయటకొచ్చింది.

పావు గంటలో ఆ అడ్రసుకు చేరుకుంది. ఆమె సందేహిస్తూ బెల్ నొక్కగానే లోపలనుంచి, "ఎవరూ?" అని పలికింది ఆడగొంతు.

జూలీ గొంతు సవరించుకొని, "జూలీ హియర్, ఓపెన్ ది డోర్!" అంది,

రెండు క్షణాల్లో తలుపుతీసి ఒక 20 యేళ్ళ యువతి తొంగి చూసింది.

జూలీ పలకరింపుగా నవ్వింది. "హలో డియర్ కులాసేనా?"

ఆ యువతి కలవరంగా చూసింది. "క్షమించాలి, మీరెవరు?"

"నీకు కావాల్సినదాన్నే. లోనికి రానివ్వు" లోనికెళ్ళబోయింది జూలీ.

ఆ యువతి అడ్డు తొలగలేదు. "మీరు-మీరెవరో-"

జూలి ఆమెని వెనక్కి తోసేసి లోనికెళ్ళింది. "చూడూ, నా బ్యాగులో రివాల్వర్ వుంది. మాజర్ ఆటోమేటిక్. మర్యాదగా అడిగింది చెప్పు. నీ లవర్ బాయ్ ఎక్కడ?"

"ఏమిటి? ఎవరు మీరసలు?"

"ప్రశ్న లెయ్యకు! అడిగింది చెప్పు. లవర్ బాయ్ ఎక్కడ?"

ఆమె గాభరా పడింది. "అతనితో ఏం పని?"

"చూడు పోరీ! మరోసారి చెప్తున్నాను—"

"నన్ను పోరి అంటావా?!"

"షటప్. మళ్ళీ అరుస్తే నోట్లో గుడ్డ నింపేస్తాను. విను! నీ లవర్ బాయ్‌ని కాపాడాలనుకోడం పిచ్చితనం! నువ్వేమీ చేయకపోయి వుండవచ్చు. కానీ వాడ్ని కాపాడబోయి కష్టాల్లో పడ్తావు. ఇది ఖూనీ కేసు వెర్రి మొఖమా!"

ఆ యువతి ముఖం పాలిపోవడం గమనించింది జూలీ. తోక త్రొక్కిన త్రాచులా ఎగిరి జూలీమీద పడిందా యువతి క్షణకాలంలో! ఆమెని వెనక్కి నెట్టేస్తూ గోడ

కేసి కొట్టింది. తల తట్టుకొని గోడకి బాదబోయింది.

అప్పటికి తేరుకొన్న జూలీ, తన కాళ్ళతో ఆ యువతి పాదాల్ని తన్ని, పట్టువదలి బోర్లాపడేలా చేసింది. పడుతూ ఆ యువతి జూలీ కాళ్ళు కూడా పట్టిలాగేసింది. అదే పళంగా జూలీమీద ధభీమని బోర్లాపడింది.

క్రిందనుంచి చేపలా జారిపోయి చెంగున నిలబడి జూలీ జుట్టుపట్టుకుందా యువతి. కానీ రిబ్బను వూడిరావడంతో కాలితో తల వెనుక బలంగా ఈడ్చి తన్నింది.

జూలీ ఉక్కిరిబిక్కిరై వెల్లకిలా తిరిగింది. మరో దెబ్బ పడింది.... అలా పడుతూనే వున్నాయి.... ఆమె ఎప్పుడో కళ్ళు మూతపడి అచేతనంగా, జడపదార్థంలా వుండిపోయింది....

ఆ యువతి తటాలున జూలీ బ్యాగు అందుకొని, దాన్ని తెరిచి చూసి, "హుఁ!" అని కసిరి దూరంగా విసిరికొట్టింది.

అప్పుడు గబగబా ఫోన్ దగ్గరికెళ్ళి డయల్ తిప్పింది.

"హలో జోగ్లేకర్, జయన్ కన్పించాడా?"

"లేదు విమ్మీ... ఎందుకు?"

"వెంటనే కలుసుకుని నా దగ్గరికి రమ్మను!"

"కాని ఎక్కడున్నాడు? మకాం మార్చేశారని విన్నాను."

ఆమె వెంటనే అడ్రసు చెప్పి డిస్కనెక్టు చేసింది.

చటుక్కున తిరిగి షెల్ఫుమీద తాడు అందుకుంది. దాంతో ఆత్రంగా, వేగంగా జూలీ దగ్గరికి కదిలింది....

9

డాక్టర్ షిండే అసహనంగా సిగరెట్ విసిరేసి లేచాడు.

ఆయనకేమీ బోధపడ్డంలేదు. ఈ సంఘటనలేమిటో, ఎందుకు జరుగుతున్నాయో అంతుపట్టడంలేదు! పోలీసు రాకపోకలూ, వారి ప్రశ్నలూ వేధింపులతో ఆయన పిచ్చెత్తిపోయాడు. తీవ్రంగా ఆందోళన పడ్డాడు.

ఉన్నట్టుండి ఈ ఉదయం అంతా ఏం కూడబలుక్కున్నారు? ఎందుకీ చావులు! ఆయన మనసు వికలమైంది. ఈ సంఘటనల అర్థమేమిటి? సూచనలేమిటి? తన ఇన్నేళ్ళ కృషి ఫలించబోతున్న తరుణంలో ఏదైనా విపత్తు సంభవించబోతోందా....?

ఈ భయంకరమైన ఆలోచన ఆయన్నింకా ఆందోళనకి గురిచేస్తోంది—దాన్ని దూరంగా వుంచుతూ, ఏవేవో సర్ది చెప్పుకుంటూ కాలాన్ని క్షణమొక గంటలా గడుపుతున్నాడు.

దానికి తోడు అరవింద్ వ్యవహారం ఒకటి! ఈ సుపిడ్‌కి తను రెండుసార్లు ఫోన్ చేశాడు ఇంటికి. ఉలుకూ పలుకూ లేదు. ఉదయంనించీ అతనింట్లోలేడు. ఇప్పుడు మధ్యాహ్నం ఒంటిగంట. అతను తప్పకుండా ఉదయం ఏడున్నర ఫ్లైట్‌కే వచ్చేసి వుండాలి. మరి వచ్చినవాడు తనకు ఫోన్ చెయ్యాలా? ఏమిటి చెయ్యకపోవడంలోని ఉద్దేశ్యం? రాలేదా? మరి భార్య యేమైంది? ఎందుకు పలకడంలేదు?

ఇటువంటి సవాలక్ష సందేహాలతో ఆయన వేడెక్కిపోయి తల పగిలిపోతోందన్పిస్తోండగా, ఇక భరించలేక కారెక్కి తిన్నగా అరవింద్ ఇంటికి బయల్దేరాడు.

కార్లో ఆయనకిద్దరు గార్డ్సు వున్నారు. లేకుండా ఆయన ఎక్కడా కదలకూడదు. కారు ఇంటికి చేరగానే, ఆ గార్డు సైతం వూహించనంత వేగంగా కిందికి దూకేసి

పరిగెత్తి, తలుపుమీద దబదబకొట్టాడు; ముఖంమీద చెమట తుడుచుకొంటూ.

తలుపు తీసిన అరవింద్ అటువంటి షాక్‌ని జన్మలో చవిచూడలేదు.

బెదిరిపోయి, వెన్నులోంచి వణుకుపుట్టి, గుండెకొట్టుకోవడం మానేసింది.

"అరవింద్!" డాక్టర్ అర్చాడు అతన్ని పట్టుకొని, "యేమిటిది! యేం జరిగింది?"

అరవింద్ ముఖం పాలిపోయి, కళ్ళు వాచి, చేతులు నిస్సత్తువగా, వొళ్ళు చల్లగా చిక్కి-శల్యమైన దీర్ఘకాల రోగిలా వున్నాడు.

"అరవింద్! మాట్లాడు!" డాక్టర్ కుదిపేశాడు.

అరవింద్ స్పృహలో వచ్చిన వాడిలా ఉలికిపడి, "సర్—మీరు—మీరిలా—" అన్నాడు అస్పష్టంగా గొణుగుతూ.

"యేమైంది? చెప్పు. ఎందుకిలా వున్నావ్?"

మళ్ళీ అరవింద్ గొంతు పూడుకుపోయింది. డాక్టర్ అసమానంగా గార్డ్సని సైగచేసి లోనికి పరుగుతీశాడు. గార్డ్సు అరవింద్‌ని పట్టి సోఫావైపు నడిపించారు.

కంగారుగా బెడ్‌రూంలో కెళ్ళిన డాక్టర్ సంభించిపోయాడు. రక్తం గడ్డకట్టినట్లయింది. ఎదురుగా మానసి బెడ్‌మీద రెండు మోకాళ్ళమీద గడ్డం ఆనించి, శూన్యంలోకి చూస్తూ, పీక్కు-పోయిన ముఖంతో, ఎండిపోయిన పెదవులతో, లోతుకుపోయిన కళ్ళతో జీవం లేనిదానిలా కూర్చునివుంది.

"మానసి!" అన్నాడాయన ఆమె ప్రక్కన కూలబడి "మానసి! ఏమిటిది? ఏమైంది? చెప్పవేం!" ఆమెని పట్టి

ఊ పేస్తూ అరిచాడు.

ఆమె తెలివిలోకి వచ్చినట్లు ఉలికిపడింది. డాక్టర్ని గుర్తుపట్టి చివాల్న వెక్కి జరిగిపోయింది భయంతో. కానీ వెల్లుబికి వచ్చిన దుఃఖం ఆమెని ఆయన వళ్ళోకి నెట్టింది. డాక్టర్ గుండెల కతుక్కుపోయి రోదించ సాగింది.... వెక్కి వెక్కి ఏడ్వసాగింది....

డాక్టర్ ఆమె తల నిమురుతూ మౌనంగా వుండి పోయాడు కాస్సేపు.

"మానసి, మై గర్ల్, ఏమిటిది?"

"ఓహ్, డాక్టర్!" అర్చిందామె.

"కమాన్! స్పీకప్! ఏం జరిగింది?"

"డాక్టర్—బాబుని—"

"బాబుని....?" అన్నాడాయన ఉలిక్కిపడి. అంత వరకు బాబు గుర్తుకు రాలేదు. చుట్టూ చూశాడు. "చెప్పు, బాబుకేమయింది?"

ఆమె మళ్ళీ నోరు తెరిచే లోపులో అరవింద్ అక్కడ వున్నాడు, వగరుస్తూ వణికిపోతూ పరుగెత్తుకొచ్చి. కానీ అతను నోరు తెరవడమే ఆలస్యమైంది—

మానసి వెక్కిళ్ళు ఆపుకుంటూ అంది—"బాబుకి—"

"బాబుని హాస్పిటల్లో చేర్పించాం!" అర్చాడు అరవింద్ గొంతు చించుకుని, మానసిని వెనక్కు తోసేస్తూ. డాక్టర్ నిర్ఘాంతపోయి చూశాడు.

"ఎందుకు? ఎందుకు చేర్పించారు?"

"జ్వరం! జ్వరం, సర్! ఉదయం నేనొచ్చాను, ఒళ్ళు కాలిపోతూ శోష లేకుండా పడివున్నాడు—నూటాఆరు! వెంటనే హాస్పిటల్కి తీసుకెళ్ళాను. వాళ్ళక్కడే వుంచేసుకున్నారు—"

"మరి మీరిక్కడ?"

"మా అవసరంలేదు పొమ్మన్నారు. వాళ్ళే చూసు కుంటారట—"

డాక్టర్ కళ్ళల్లో అనుమానం మెరిసింది. కానీ ఎక్కువ సేపు ప్రదర్శించకుండా అరవింద్ ని ఆపాదమస్తకమూ నిశితంగా చూశాడు. చూస్తున్న కొద్దీ పరిస్థితి అసహజంగా తోచసాగింది... ఆ తర్వాత ఎక్కువవుతోంది.... తమాయించుకొంటూ మనసులో ఒక నిర్ణయం చేసుకున్నాడు. వాళ్ళిద్దర్నీ మార్చి మార్చి చూసి ఫకాలున నవ్వేశాడు.

"మీరు నిజంగా ఎంత పిచ్చివాళ్ళు! పిల్లాడికి జ్వరమైతే ఈ అవతారాలా!" మళ్ళీ నవ్వాడు, "టేకిట్ ఈజీ .... ఎవరైనా నవ్విపోతారు. ఏ హాస్పిటల్ లో చేర్చారు?"

"చిల్డ్రన్ హోమ్, కరోల్ బాగ్ లో...." వచ్చేశాయి మాటలు అరవింద్ నోటి వెంట.

డాక్టర్ ఇంకో అయిదు నిమిషాలు అక్కడ గడిపాడు; పరామర్శిస్తూ; అభయమిస్తూ. అప్పుడు సెలవు తీసుకొని నెమ్మదిగా జారుకున్నాడు.

వేగంగా ఇంటికి చేరుకొని అరవింద్ చెప్పిన హాస్పిటల్ కి ఫోన్ చేశాడు. ఊహించినట్టే అతని మాటలు అబద్ధమని బుజువైంది.

కాబట్టి మరో నెంబర్ తిప్పి పోలీస్ కమీషనర్ తో మాట్లాడాడు.

డాక్టర్ మాటలు పూర్తిగా విన్న కమీషనర్ అన్నాడు—"యస్, డాక్టర్. ఇప్పుడర్థమైంది. కేసు విడిపోతోంది....దిసీజ్ కిడ్నాప్. ఆ పిల్లాడ్ని ఎత్తుకు

పోయారు. అంతే. మీరు నిర్భయంగా వుండండి. దీన్ని నేను హాండిల్ చేస్తాను....డోంట్ వర్రీ!"

"థాంక్యూ, కమిషనర్!" అంటూ డాక్టర్ ఫోను పెట్టేసి నిట్టూర్చాడు.

లైను అవతల కమిషనర్ చంద్రజిత్ రైనా కూడా ఫోను పెట్టేసి, ఇంటర్‌కంలో "ఇన్స్‌పెక్టర్ దేవ్," అన్నాడు.

మరునిముషం ఇన్స్‌పెక్టర్ దేవ్ లోనికి వచ్చాడు.

రైనా గబగబా సంగతి చెప్పాడు.

"చాలావరకు గ్యాంగ్స్ పట్టుబడ్డాయి. వాళ్ళందరి ఎలిబీలు రుజువయ్యాయి. ఇన్నోసెంట్స్. కానీ సైరస్ జాడలేదు. వాచిట్! ఇది వాడి పని కావచ్చు. వెంటనే మనుషుల్ని పంపండి, మఫ్టీలో. అరవింద్ ఇంటిదగ్గర నిఘా వుంచండి. అతని కదలికల్ని కనిపెట్టండి. బి కేర్‌ఫుల్! ఇది చాలా సున్నిత వ్యవహారం. ఇదిగో అడ్రసు...."

10

విక్టర్ ముసిముసిగా నవ్వుతూ షబ్నమ్‌ని చూశాడు. ఆమె ఉరిమి చూసి తల తిప్పుకుంది. ఆమె భుజమ్మీద వినయ్ నిద్రపోతున్నాడు....విక్టర్ దగ్గరకు జరిగి అతడి బుగ్గలు నిమిరాడు.

"వెరీ నైస్. మనకూ ఇలాంటి బాబు వుంటే బాగుంటాడు కదూ?"

షబ్నమ్ గిరుక్కున తిరిగి ఛెళ్ళుమనిపించింది అతని చెంప!

"పిచ్చిగా వాగావంటే పళ్ళూడతాయి, జాగ్రత్త!"

విక్టర్ ఆ బాధ ఓర్చుకున్నాడు. చెంప రుద్దుకుంటూ

ఆమెకేసి నిరసనగా చూశాడు.

"నేనంటే నీకసహ్యం! ద్వేషం తేలికతనం! ఎందుకని? నీ హృదయం పాషాణం! నీలో కనీస జాలీ దయాలేవు! ఒక్కోసారి అనిపిస్తుంది నువ్వు మనిషివి కాదు, రక్కసివి—"

ఆమె మళ్ళీ కొట్టబోయింది. అతను చటుక్కున చెయ్యి పట్టి ఆపాడు. ఆమెని దీనంగా, అర్థింపుగా చూశాడు.

"నన్నెందు కర్థం జేసుకోవు, షబ్నమ్? ఎందుకిలా శిక్షిస్తావు? ఎన్నాళ్ళిలా రంపపుకోత పెడతావు? ఒక్కమాట చెప్పలేవా—ఒక్కమాట నన్ను ప్రేమిస్తున్నానని— నేనంటే నీకు—"

"చెయ్యొదులు ముందు! రాస్కెల్, నీ దరిద్రపు మొఖానికి ప్రేమ కావాలా. మళ్ళీ ఆ మాట అన్నావంటే నోట్లో ఉమ్మేస్తాను, నూవర్ కే బచ్చే!"

ఆమె చెయ్యి విడిపించుకొని, నిప్పులు కురిపిస్తూ విస విసా వెళ్ళిపోయింది.

విక్టర్ నిట్టూర్చాడు. ముఖం తుడుచుకొని చేతికి చెమట చూసుకున్నాడు.

11

జయన్ వంగి నేలమీద జూలీను పరిశీలనగా చూశాడు.

"నో డౌట్! ఈ పిట్ట జూలీ.... మామూలు పిట్టకాదు సుమా, కోకిల. సుమధుర గానకోకిల. క్లబ్‌లో కమ్మగా పాడి కైపెక్కించే బ్యూటిఫుల్ థింగ్. ఈ పిట్ట ఇక్కడెలా వాలింది బేబీ?"

విమ్మి అంతా వినిపించింది.

"భేష్ రా....ఎంత గొప్ప సాహసం!" జయన్ నవ్వాడు పెద్దగా, గుండెలు బాదుకుంటూ. "వీర నారీ వరిష్ఠల్లు!" అన్నాడు.

విమ్మి కూడా నవ్వేసింది. "పిట్టకి బక్క ప్రాణం జయ్. లెక్క బెట్టి మూడు ఇచ్చానో లేదో, మూర్ఛలోకి చెక్కేసిందంతే!"

"వెల్ డన్. ఎగిరిపోనిచ్చావు కాదు. అన్నట్టు మా కొత్త మకాం నీకెలా తెలుసు బేబీ!"

"నువ్వే కదా డార్లింగ్ చెప్పావు!"

"నేనా?"

"నువ్వే డార్లింగ్. మొన్న వచ్చినప్పుడు చెప్పావు, మీ కొత్త మకాం, కొత్త ప్లాను—"

"నీతోనా?"

"నాతో నే—నవ్వప్పుడు బాగా తాగే కావు లే డార్లింగ్—"

ఆమె ముఖం బద్దలయ్యేలా జయన్ పిడికిలి విసురుగా వచ్చి తగిలింది. కళ్ళు చీకట్లుకమ్మి ఊపిరందక ఆమె గిర గిరా తిరుగుతూ వెళ్ళి తలుపుకి కొట్టుకొని, ధబీమని వెల్లికిలా పడింది అవతలి గదిలో.

"మర్చిపో! వింటున్నావా? మర్చిపో! గుర్తు చేసుకోకు!"

విమ్మి అంత బాధలోనూ అర్చింది: "అలాగే జయ్! మర్చిపోతాను! గుర్తు చేసుకోను!"

"గుడ్! ఇక లేచిరా, ఈ పార్సెల్ని డిక్కీలో పడేద్దాం."

విమ్మి అతి కష్టంమీద లేచి తూలుతూ, మూలుగుతూ

వచ్చింది. ఇద్దరూ కలిసి జూలీని లేపి బయటకు మోసు కెళ్ళారు. చుట్టూ కాంపౌండ్, దట్టంగా చెట్లూ వున్నాయి. మెట్లదగ్గర కారు డిక్కీ తెరిచి ఆమెని అందులో చేర్చారు. డిక్కీ మూసేసి కారెక్కాడు జయన్.

"మర్చిపోయావా?"

"మర్చిపోయాను, జయ్! ఒట్టు!" ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"గుడ్!" అతను కారు స్టార్టుచేసి వెళ్ళిపోయాడు.

బయట కారు శబ్దం విని సైరస్ కుర్చీలోంచి లేచాడు. సేన్, విక్టర్‌లు తటాలున తలుపుదగ్గర కెళ్ళారు. తలుపుతీసి మెట్లదగ్గరాగిన కారును చూశారు. వీధిలో జనం ఎవరూ లేరు. జయన్ కారు దిగి డిక్కీ వైపు చూపించాడు. విక్టర్ చటుక్కున కదిలి డిక్కీ తెరిచాడు. సేన్ వంగి చూశాడు. మరుక్షణం వాళ్ళిద్దరు మెరుపు వేగంతో జూలీని లేపుకొని ఇంట్లోకొచ్చి పడ్డారు.

సైరస్ బెదిరిపోయి అరిచాడు, "నో! ఈయన జూలీ___"

"మాట తప్పు అంకుల్. ఈమె జూలీ!" అన్నాడు జయన్, "దినకర్ లవర్! ఇంత త్వరగా, ఇంత స్పీడుగా మనల్ని క్యాచ్ చెయ్యడం వండర్‌గా లేదూ?" అని విమ్మీ దగ్గర జరిగింది చెప్పి, "ఈమె డేరింగ్ నేచర్‌ని మెచ్చుకోవాలి అంకుల్?" అన్నాడు.

"నోర్ముయ్, స్టుపిడ్!" సైరస్ అరిచాడు, "ఈమెని ఆ గదిలో పడెయ్యండి. కట్టి తాళం వెయ్యండి! ఆమె సంగతి తర్వాత చూద్దాం."

"ఇంకెప్పుడు చూస్తావు? ఈమె ఇంకా బ్రతికి వుండడం మంచిది కాదు."

"ఓహో, తెలుసు! ఈ పరిస్థితుల్లో పోలీసులకి మరో శవం దొరకడం మంచిదికాదు! బుర్ర కెక్కిందా? ఈమె బెనకర్ లవర్. మన ఎసైన్‌మెంట్ పూర్తయే వరకూ బందీగానే వుంటుంది. పడేయండి ఆమెనా గదిలో."

విక్టర్, సేన్‌లు సైరస్ చెప్పిన గదిలో పడేసి తాళం వేశారు.

"వినండి!" సైరస్ అన్నాడు మళ్ళీ, "రేపు రాత్రి కల్లా అంతా పూర్తయిపోతుంది. ఆపైన క్షణం కూడా మనమిక్కడ వుండం! సింగపూర్ ప్రయాణమవుతాం. సమ్మతమేనా? ఈ డబ్బు తరిగేదాకా వేరే ఆలోచనలు వుండకూడదు. ఈ వృత్తికి స్వస్తి. నాకు విశ్రాంతి కావాలి. కొన్నాళ్ళు ప్రశాంతంగా జీవించాలి....అంతే. డబ్బయిపోయాక కొత్త ప్రపోజల్. అన్నాళ్ళూ మీరు నాతోనే వుంటారు. ఏమంటారు? మీరు నా మాట ఎప్పుడూ కాదనలేదు."

"కాదనం అంకుల్, అలాగే కానీయ్." అన్నాడు సేన్ ఉత్సాహంగా.

"నాకు నమ్మకం లేదు అంకుల్." జయన్ అన్నాడు నిరాశగా.

షబ్నమ్ అంది, "నీకు అపనమ్మకం ఎక్కువ, శకున పక్షి!"

"నువ్వు నోర్మూయ్ చెకుముకి పిట్టా!" జయన్ కసిరాడు.

"స్టాపిట్, యేమిటి మీ పిల్లికూతలు?" సైరస్ కల్పించుకున్నాడు.

"నాకు నమ్మకం లేదంకుల్!" జయన్ అన్నాడు మళ్ళీ.

"ఏం, ఎందుకని?"

"అరవింద్‌ని నమ్మకంకుల్, అతనంత సులువుగా తలొగ్గడు!"

"లొంగకపోతే బిడ్డని చంపుతాం.... కసక్ .... కసక్....!"

జయన్ నవ్వాడు. "పిచ్చి అంకుల్! బిడ్డనీ ప్రాజెక్టునీ కాపాడ్డానికి తనే ఆత్మహత్య చేసుకుంటే?"

సైరస్ విసురుగా అన్నాడు, "యేమిటి నువ్వనేది?"

"దేశద్రోహానికి ఇష్టపడక అరవింద్ ఆత్మహత్య చేసుకుంటే బిడ్డ దక్కుతుందనీ, ప్రాజెక్టు చెక్కు చెదరదనీ అర్థం చేసుకో అంకుల్. అరవింద్ అలా ఆత్మహత్య చేసుకుంటే బిడ్డని మనం చంపడంలో అర్థంలేదు. ఏమంటావు? అందుకే ఈ జాబ్ సక్సెస్ అవుతుందని నమ్మలేకంటున్నాను....మన గెలుపోటములు అరవింద్ మీద ఆధారపడి వున్నాయి—"

సైరస్ ముఖం ఉద్రేకంతో కందిపోయింది! "మన గెలుపోటములు మన చేతుల్లో వున్నాయి. ఈ గీతల్లో! చూస్తున్నావా? ఈ గీతల్లో గెలుపే వుంది. ఓటమిలేదు" అర్చాడతను.

"ఆల్ రైట్, మన చేతుల్లోనే వుంది; గెలుపే వ్రాసి వుంది." జయన్ అంగీకరించాడు సైరస్ తృప్తికోసం.

"లెటజ్ గో!" అన్నాడు సైరస్. "మిస్టర్ సెతో సింగపూరు వెళ్ళే యేర్పాటు చేసుకోవాలి...."

సమయం సాయంత్రం అరవుతోంది.

*   *   *

"రామన్!" ఆత్మారాం అన్నాడు, నక్షత్రాల్ని చూస్తూ. "సెరస్‌కి ఆత్మవిశ్వాసం ఎక్కువ. తన సామర్థ్యం మీద నమ్మకం ఎక్కువ. అందుకే అంత కచ్చితంగా అనుకున్నది జరిగితీరుతుందన్నట్లు—దానికి తిరుగు లేదన్నట్టు మాట్లాడాడు. వెల్, మానవుడు తలపోస్తాడు. కానీ దేవుడు నిర్ణయిస్తాడు. మితిమీరిన ఆత్మవిశ్వాసం కూడా మూర్ఖత్వం కిందే లెక్క. ఏమంటావు?"

"కావచ్చు."

"కానీ సెరస్ అప్పుడే మూర్ఖుడనుకోలేం. అయితే ముందు ముందు జరగబోయే సంఘటనల్లో పూర్తిగా తెలివితక్కువతనం ప్రదర్శించాడు. దాని ఫలితం ఏమిటో నీకు తెలుసు. విధి ఎప్పుడూ అనూహ్యంగానే వుంటుంది. వెల్, నువ్వు నవల ఒకే పట్టులో వ్రాసి పడేయలేవు. ఒకసారి వ్రాశాక ఎక్కడో ఒక పదం నచ్చదు. మరెక్కడో ఒక వాక్యం అతకదు. ఇంకెక్కడో ఒక మాట సందర్భోచితంగా ఉండదు. వాటిని సవరిస్తావు. మార్పులూ చేర్పులతో మెరుగులుదిద్ది బాగా వ్రాస్తావు. అప్పుడు మనసుకు నచ్చితేనే ఓ. కే అంటావు. ఇంత శ్రద్ధ తీసుకోకుండా నువ్వు వ్రాయడం అనవసరం. అయినప్పటికీ ఇంకెక్కడో నీకు తెలియని పొరపాటు అభిప్రాయమో, అంశమో ఉండనే వుంటుంది. అది చదివేవాళ్ళకు దొరుకుతుంది. లేకపోతే విమర్శకులకి పనేం వుంటుంది చెప్పు?

"అందుకని ఈ కథని మనమిలా మధ్య మధ్యలో లూప్ హోల్స్‌తో వదిలేయక, వాటిని చివరికి చర్చిద్దాం. అప్పుడే నువ్వు డౌట్స్ అడగాలి. కథాగమనానికి ఆటంకం కలిగించకుండా వుండేందుకే ఈ ఏర్పాటు.

ఏమంటావు?"

"అలాగే!"

"అప్పటివరకు ఓపిక పడతావుగా?"

"పడతాను."

"అయితే కథలో కెళ్ళిపోదాం—ముగింపుదాకా రైట్రైట్ గా నడిపించేద్దాం ఒకే పట్టులో!"

12

జూలీ కళ్ళు తెరిచింది....

ఆమె వళ్ళంతా నొప్పులుగానూ, కళ్ళు విపరీతమైన మంటలుగానూ వున్నాయి. తనెక్కడుందో తెలియదు. చీకటితప్ప ఏమీ కన్పించడంలేదు. జ్ఞాపకం చేసుకోడానికి ప్రయత్నించింది. లాభంలేకపోయింది. మరికాసేపట్లో తన కాళ్ళూ, చేతులూ కట్టేసివున్నాయని తెలుసుకుంది. కానీ ఆ కట్లు వదులుగా వున్నాయి. విడిపించుకోవడం కష్టంకాలేదు. చెంగున లేచి నిలబడింది.

ఇప్పుడామె భయం రెట్టింపయింది. అంతా గందరగోళంగా అన్పిస్తోంది. తనకేం జరిగిందో అంతు చిక్కడం లేదు! తనెక్కడుందో అసలు తెలీదు! క్రమంగా పూర్తి తెలివిలోకొచ్చాక ఆమెకేదో విన్పించింది....కీచుశబ్దం. కాదు ఏడుపు! పసిపాప ఏడుపు. గుక్క తిప్పుకోకుండా వస్తోంది!

ఆమె అయోమయంగా గోడని తడుముకుంటూ వెళ్ళింది. ఒకచోట ఏవో తగిలాయి. వెంటనే ఆగి అవేమిటో గుర్తించింది. చకచకా వాటన్నింటినీ నొక్కేసింది. గదిలో వేలాడుతున్న ఒకే ఒక్క బల్బు హఠాత్తుగా వెలిగింది! గది ప్రకాశవంతమైంది!

ఆమె తేలిగ్గా వూపిరి పీల్చుకుంది. ఒక్క క్షణంలో

తనెక్కడుందో అర్థమైంది. శత్రువు ఖైదులో.

గదిని పరికించి చూసింది. పాతగోడలు, పెచ్చులూడిన సీలింగ్, గదిలో ఓ మూల చిన్న మేజా, దానిమీద పాల పొడిడబ్బా, మర చెంబూ.... వాటిని ఆసక్తిగా చూసింది. బయట ఏడుపు ఇంకా ఎక్కువైంది. దాంతోబాటు ఒక ఆడగొంతుక అరుస్తోంది.... జూలీకేం చెయ్యాలో తోచక మేజా ఎక్కి కూర్చుంది.

షబ్నమ్ విసిగిపోయింది. వినయ్ ఓ పట్టాన ఏడుపు మానడంలేదు. పావుగంటనుంచీ ఏడుస్తున్నాడు. ఊరుకోబెట్టలేక ఆమె ప్రాణం విసిగింది. సహనం చచ్చింది. చేయికూడా చేసుకుంది. చెవులుపట్టి మెలేసింది. అరగంట క్రితమే పాలుపట్టింది—మళ్ళీ అప్పుడే ఏడుపు.

షబ్నమ్‌కి నిజంగా ఏడుపు ముంచుకొచ్చింది. ఈ న్యూసెన్స్ భరించలేకపోయింది. పరాయిబిడ్డని చూచుకొనే ఖర్మపట్టినందుకు తిట్టుకుంది. ఇప్పుడేదీ అనుకుని లాభంలేదనుకుని సీసా పట్టుకుని మళ్ళీ పాలు కలపడానికి బయల్దేరింది.

బయట అడుగులు విని జూలీ గభాల్న మేజా దూకేసింది. ఓ ఆలోచన మెరిసి లైటార్పేసింది...అదే క్షణంలో తాళంతీసిన చప్పుడయింది. జూలీకి టేబుల్ మీద పాల డబ్బా, చెంబూ స్ఫురించాయి.

తలుపు కిర్రుమంటూ చిన్నగా తెరుచుకుంటుంటే ఆమె ఊపిరి బిగబట్టి చూసింది. లోపల టార్చి వెలుగు పడింది. అది నేలమీద నలువైపులా ప్రసరిస్తోంటే ఆమె తలుపుప్రక్కన అతుక్కుపోయి నిల్చుంది. ఇంతలో హటాత్తుగా టార్చి ఆరిపోయి తలుపు మూసుకోబోయింది- జూలీ ఆలస్యం చేసి ఆ అవకాశాన్ని జారవిడుచుకో

దలచ లేదు.

తలుపు ప్రక్కనుంచి మెరుపువేగంతో పిల్లిలా బయటకు గెంతి, ద్వారంలో షబ్నమ్‌ని బలంకొద్దీ ఢీకొట్టి వెల్లకిలాపడేస్తూ పరుగుతీసింది.

మళ్ళీ ఏదో జ్ఞాపకం వచ్చినదానిలా ఆగిపోయి, వెను దిరిగి వచ్చి షబ్నమ్ కడుపులోనూ, నడుము మీద చాచి తన్నింది.

కిందపడి ఇంకా తేరుకోలేని షబ్నమ్, అదనంగా సర్‌చార్జిలా పడ్డ దెబ్బలకి తాళలేక తన్నుకుంది. జూలీ వంగి ఆమె తలపట్టి నేలకేసి బాదింది. అప్పుడు షబ్నమ్ అదుపులోకొచ్చి రెండు కాళ్ళెత్తి జూలీ వీపుమీద తన్న డంతో—పల్టీలుకొడుతూ దూరంగా వెళ్ళి పడింది జూలీ. ఆ అదనుతో పులిలా లేచి దూకబోయింది షబ్నమ్. కానీ ఆలస్యమైంది—

కుర్చీకోడు ఆమె నెత్తిమీద ఫట్‌మంది.

"ఎలా వుంది పోరీ!" అర్చింది జూలీ.

కుప్పలా కూలిపోయింది షబ్నమ్.

జూలీ కుర్చీ పడేసి, ఏడుపు వస్తోన్న గదిలోకి ఉరికింది. కాస్సేపు తటపటాయించి, వినయ్‌ని చంకన బెట్టుకుని బయటికి దౌడుతీసింది—

13

మిస్టర్ సి ని కలుసుకుని తిరిగివచ్చిన సైరస్ అండ్ పార్టీకి షబ్నమ్ స్వాగతం గుండెల్లో దడపుట్టించింది.

"షబ్నమ్! ఏం జరిగింది?" అరిచాడు సైరస్ అదుర్దాగా.

షబ్నమ్ చేతులు నలుపుకొంటూ నిల్చుంది. ఆమె జుట్టు బట్టలు చెదిరిపోయాయి. కళ్ళల్లో విపరీతమైన భయం

మెరుస్తోంది. నోరు పెగలడంలేదు.

"షబ్నమ్! యూ ఫూల్, ఏం జరిగింది?"

"జూలీ.... జూలీ పారిపోయింది, అంకుల్!"

సైరస్ అదిరిపడ్డాడు, "ఏమిటీ! జూలీ పారిపోయిందా!"

"అవునంకుల్! పిల్లాడ్నెత్తుకుపోయింది!"

"పిల్లాడ్ని....!! చంటాడ్ని ఎత్తుకుపోయిందా!"

షబ్నమ్ తలూపింది, విపరీతంగా వణికిపోతూ. సైరస్ ముఖం కందిపోయింది. కోపంతో, అవమానంతో.... ఆవేశంతో పిడికిళ్ళు బిగుసుకున్నాయి. అతని అనుచరులు కొయ్యబొమ్మలా నిల్చుని కళ్ళప్పగించి చూస్తున్నారు.

"యూ కవర్డ్ బిచ్! ఎలా జరిగిందిది?" సైరస్ ముందుకు దూకి షబ్నమ్‌ని పట్టుకున్నాడు.

"అంకుల్, అంకుల్, ఇప్పుడే పదినిమిషాల క్రితం...." షబ్నమ్ చెప్పింది రొప్పుతూ రోజుతూ; ఊపిరి సరిగా అందక ఆయాసపడుతూ.

సైరస్ వింటూ నిలువునా కంపించిపోయాడు. "ఎంత పని చేశావు రాక్షసీ!" పిడికిలితో ఆమె ముఖం బ్రద్దలు చెయ్యాలన్నంత ఉద్రేకం అణచుకొని ఒక్క కుదుపుతో ఆమెని వెనక్కి నెట్టేశాడు, కుర్చీలోపడి దాంతోపాటు దొర్లి పోయేలా. విసురుగా అనుచరులవైపు తిరిగి పాములా బుసకొట్టాడు.

"పరిగెత్తండి! ఆమెని గాలించండి! క్విక్, తక్షణం పట్టుకోండి! గెటవుట్ యూ డమ్మీస్, అలా నా ముఖం చూస్తారేం? పారిపోండి! ఈ పరిసరాల్లోనే వుంటుంది ఎక్కడో. వెళ్ళండి త్వరగా! ఓహ్, వినండి! మళ్ళీ ఇక్కడికి తిరిగి రాకండి! ఈ ఇల్లు వదిలేయాలి!

నేను దరియాగంజ్ ఇంటికెళ్తున్నాను—అక్కడికే రండి! గెటవుట్, యూ అగ్లీ బాస్టర్డ్స్! మూవ్ ఫాస్ట్—"

ఆ ముగ్గురూ మరబొమ్మల్లా బయటపడి, కార్లో దూకి దూసుకుపోయారు.

షబ్నమ్ లేవడానికి ఆమె కాళ్ళూ చేతులూ ఆడ్డం లేదు.

సైరస్ ఆమెకేసి చేతులు జాపి కదిలాడు; పళ్ళు నూరుతూ, నిప్పులు కురిపిస్తూ.

"నన్ను క్షమించు అంకుల్!" షబ్నమ్ అర్చింది గొంతు పెగల్చుకొని.

సైరస్ అడ్డంగా తలూపాడు. ఆమె జుట్టులోకి వేళ్ళు పోనిచ్చి బలంగా లాగుతూ లేపి నిలబెట్టాడు. అంకుల్ నన్ను క్షమించు! వేడుకొందామె.

అతడు మళ్ళీ అడ్డంగా తలూపి గొంతు పట్టుకున్నాడు. ఆమె ఉక్కిరి బిక్కిరవుతూ, బిగుసుకొంటూన్న అతని పట్టుకి కళ్ళు తేలవేసింది.

"నన్ను.... నన్ను చంపకు అంకుల్....!!"

"నువ్వంతా చెడగొట్టావు, హరాంజాదీ!" అరిచాడతను రెచ్చిపోతూ, "నా సింగపూర్ ప్రోగ్రాం నాశనం చేశావు! ఈ ముదనష్టపు బ్రతుకుతో అలసి, విసిగి వేసారిపోయాను. పిడికెడు విశ్రాంతి కోసం మొహం వాచివున్నాను! అదిప్పుడు—ఇన్నాళ్ళకి అనుభవిస్తానని ఆశపడ్డాను. ఆరాటపడ్డాను. అర్రులు చాచాను! ఎంత నమ్మకంతో! నిన్నెంత నమ్ముకుని! అంతా గల్లంతు చేశావు ఈ చివరి క్షణాల్లో, డర్టీ బిచ్! పొరపాటుకి క్షమాపణ వుండదని ముందే హెచ్చరించాను— అవునా? ఇది నువ్వు కోరి తెచ్చుకున్న చావు.... చచ్చిపో!"

సైరస్ ఆమె గొంతు వదిలి, తలపట్టి గోడకేసి కొట్టాడు. ఆమె ఉక్కిరిబిక్కిరై పిడికిళ్ళతో అతని ఛాతీ మీద బాదుతోంది. పెనుగులాడుతోంది. గింజుకుంటోంది. సైరస్ ఇంకా కొడుతూనే వున్నాడు, ఆమె తల పగిలి రక్తం చిమ్మేవరకూ—

14

జయన్ కారు పిచ్చిపిచ్చిగా తోలుతూ అశాంతిగా అన్నాడు. "డామిట్, ఎక్కడని వెతుకుతాం? వెళ్ళి కనీసం అరగంటయింది—ఈపాటికి కొన్ని మైళ్ళు దాటేసి వుంటుంది—"

"భాయ్, ఒకవేళ ఆ దగ్గర్లోనే ఏ ఇంట్లోనో దాక్కుంటే....?" సేన్ సందేహం వెలిబుచ్చాడు.

"అదే ఆలోచిస్తున్నాను.... ఆ ఇళ్ళన్నీ వెతుకుతామా? రట్టవుతుంది. ఆ స్లట్ పబ్లమ్ చేసిందిదంతా!"

విక్టర్ పిడికిళ్ళు ఆవేశంతో బిగుసుకున్నాయి.

సేన్ అన్నాడు, "లాభంలేదు. ఇలా తిరిగి లాభం లేదు భాయ్. కారాపేయ్. ఇప్పుడాలోచించు....ఆమె పారిపోతుండగా వీధిలో ఎవరూ చూళ్ళేదు. ఆమె ఏ ఇంట్లోనో వెళ్ళివుంటే సంగతి తెలిసి ఎప్పుడో పేటంతా కదిలి మనల్ని పట్టుకుని చట్నీ—కైమా—హల్వా చేసి వుండేవారు. కానీ అలా జరగలేదు. మనం ఘన రూపంలోనే వున్నామింకా! కాట్టి ఆమె ఇళ్ళల్లో దాక్కోలేదు. పారిపోయింది—దూరంగా—అతి దూరంగా—పూర్తి—"

"ఆగు, ఆగు సేన్!" జయన్ అన్నాడు కంగారుగా. "అసలామె చంటాడితో ఎందుకు పారిపోవాలి?"

సేన్ తల విదిలించాడు. "నీ అయిడియా అర్థం

కాలేదు, భాయ్."

"ఆమె పిల్లాడితో ఎందుకు పారిపోయింది?" తీవ్రంగా అన్నాడు జయన్, స్టీరింగ్ మీద గుద్దుతూ. "ఆ పిల్లాడెవరో ఆమెకి తెలుసు! మనలో ఎవరి బిడ్డో ననుకొంటే ఎందుకెత్తుకెళ్తుంది? ఆ రిస్కు తీసుకోదు. వట్టి చేతులతోనే పారిపోతుంది! ఆ బిడ్డ ఎవరిదో ఆమెకు తెలుసు! గుర్తుపట్టింది. దినకర్‌తో అన్నేళ్ళ పరిచయంలో అతని కోలీగ్స్ గురించి తెలుసుకోకుండా — తెలియకుండా వుంటుందా? ఆలోచించు సేన్! అది అరవింద్ బిడ్డ అని ఆమెకి తెలుసు. అందుకే ఆ బుడ్డి రాస్కెల్‌తో పారిపోయింది!"

సేన్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. "అవును భాయ్ సమజ్‌గయా!"

"లెటజ్ మూవ్! మనం అరవింద్ ఇంటికి పోవాలి. ఆమె అక్కడికి రావచ్చు!"

"గుడ్ అయిడియా! మరి విక్కీ ఎందుకు?"

"విక్కీ వద్దు. విక్కీ నువ్వెళ్ళిపో!"

విక్టర్ కోడిలా చూశాడు, "ఎక్కడికి బాస్?"

"అంకుల్ దగ్గరికి. వెళ్ళి సంగతి చెప్పు. మేం ఏ విషయం ఫోన్ చేస్తాం. ఈ పనికి ముగ్గురవసరం. మంది ఎక్కువైతే ముసలకం ఎక్కువవుతుంది—"

విక్టర్ సంతోషంగా, దిగిపోయాడు. కారెక్కినప్పట్నించీ అతడికి ఒకటే ఆరాటంగా వుంది... షబ్నమ్ గురించి. ఏదో కీడు శంకిస్తోంది మనసు. ఏదో జరగరానిది జరిగిందనిపిస్తోంది.... ఘోరమైనదీ, దారుణమైనదీ....

అంకుల్ తానొక్కడే దరియాగంజ్ ఇంటికి పోతున్నట్లు అర్థం వచ్చేలా ఏకవచనం ఉపయోగించాడు—

ఎందుకలా మాట్లాడాడు? పబ్బమ్మని తీసికెళ్ళడా? ఇదే అనుమానం విక్టర్‌ని పీకుతోంది—పబ్బమ్మని అంకుల్ ఏం చేస్తాడు?

ఆరాటం ఎక్కువవుతోంటే అతను టాక్సీలో వేగంగా కొత్త ఇంటికి చేరుకున్నాడు—ఈ ఎసైన్‌మెంట్ కోసం ఎన్నుకున్న ఇంటికి.

కానీ వీధి మొదట్లో అతనికి కన్పించిన దృశ్యం గుండా గేలా చేసింది. ఒక్క క్షణం తిరిగి టాక్సీ ఎక్కి పారి పోవాలనుకున్నాడు. కాని అందుకు వ్యతిరేకంగా ముందుకు సాగాడు, కళ్ళార్పకుండా చూస్తూ. కర్ఫ్యూ విధించినట్లు వీధి నిర్జనంగా, నిశ్శబ్దంగా వుంది. ఒక్క ఆ ఇంటిముందు మాత్రం హడావిడిగా వుంది—

నీడల్లో నక్కుతూ అతి జాగ్రత్తగా సమీపిస్తున్న వాడల్లా విక్టర్ తక్కున ఆగి అపాయం గుర్తించాడు. అప్పుడు వెనుదిరిగి వేగంగా, నిశ్శబ్దంగా వెనుక వీధిలోకి పరుగుతీశాడు.

భవనాల నెక్కడంలో సైరస్ చేత శభాష్ అన్పించుకున్న అతనికి ఒక మామూలు డాబా ఇల్లు ఎక్కడం కష్టం కాలేదు. ఇప్పుడతను సందడిగా వున్న ఆ ఇంటికి రెండిళ్ళవతల ఇంటి డాబామీద, పిట్టగోడ వెనుక నక్కి నిల్చున్నాడు.

ఇప్పుడంతా దగ్గరగా, స్పష్టంగా అగుపిస్తోంది.... ఒక పోలీస్ కారు, వ్యాను, అంబులెన్స్, హడావుడిగా వున్న పోలీసులు.... అతడి వొళ్ళు చెమటపట్టేసి సన్నగా కంపిస్తోంది—నోట్లోంచి విచిత్రంగా శబ్దాలు వస్తున్నాయి, ఎంత ప్రయత్నించినా ఆగకుండా. అలాగే నక్కలా కాచుకున్నాడు.

ఇంతలో ఆ ఇంట్లోంచి ఒక స్ట్రెచర్ బయటకొచ్చింది. విక్టర్ అమాంతంగా ముందుకి వంగాడు.

అంబులెన్స్ వైపుకు నిశ్శబ్దంగా సాగిపోతున్న స్ట్రెచర్ లో దృశ్యం అతని నెత్తిమీద పిడుగులు కురిపించింది! అతని కళ్ళముందు ప్రపంచం తునాతునకలైంది!

రక్తంతో ఎర్రగా మెరుస్తూ ముఖం మాత్రమే కన్పిస్తున్న షబ్నమ్ దేహాం సూటిగా అంబులెన్స్ లోకి వెళ్ళిపోయింది.

కానీ విక్టర్ మనోఫలకం మీద మాత్రం ఆమె వదనం అలాగే శాశ్వత ముద్ర వేసుకుంది. అతని కళ్ళముందు ప్రపంచమింకా ప్రద్దలవుతోనే వుంది....అగ్నిపర్వతాలు ప్రేలుతున్నాయి.. జ్వాలలు లేస్తున్నాయి....అందులో అందులో దూకి ఆమెతో పాటుగా వెళ్ళిపోవాలనుకున్నాడు. అక్కడైనా తానామె అనుగ్రహం సంపాదించడా అని ఆశపడ్డాడు. కానీ అతను అనుపు చేసుకున్నాడు. తను చేయవల్సింది మరొకటి వుంది! అప్పుడే షబ్నమ్ అనుగ్రహిస్తుంది.

అతని ముఖమంతా చెమటలు కారుతూ, కళ్లల్లో క్రోధం వికృతంగా మెరిసింది. ఒక్కక్షణం పాటునోసారి తడుముకుని అతను ధైర్యం పుంజుకొని వెనక్కి అడుగు వేశాడు. తెగించి మరికొన్ని అడుగులు వేసి, తర్వాత తేలిగ్గా సునాయాసంగా నడిచి చేరుకున్నాడు—దరియాగంజ్ ఇంటికి.

గుమ్మం తలుపు తీసేవుంది. అలికిడి-గాకుండా పిల్లిలా నడిచాడు లోనికి. వెలుతురు వస్తోన్న తలుపు దగ్గరాగి, ఓరగా వేసివున్న డెక్కల్లోంచి లోనికి చూశాడు. లోపల చడీ చప్పుడూ లేదు.

"సైరస్!"

"ఎవరది?" లోపలి గొంతు పలికింది గాభరాగా.

విక్టర్ వికృతంగా నవ్వుతుంటూ నడుములోంచి రివాల్వర్ తీశాడు. దాన్నోసారి చూసుకొని, తలుపు తోసి, బుసకొడుతూ అడుగేశాడు గదిలోకి.

15

"అంతే, రామన్. కథ ముగిసింది," అన్నాడు ఆత్మారాం, సిగరెట్ నలిపి పారేస్తూ.

బాగా చీకటి పడింది.... గార్డెన్‌లో జనం పల్చబడ్డారు. కోలాహాలం తగ్గి ప్రశాంతంగా వుంది వాతావరణం.... ఇంకాస్సేపట్లో గార్డెన్ సెక్షన్ మూసేసేలా వున్నారు.

తేరుకొని ఆత్మారాంని చూశాను. అతను లేవడానికి సిద్ధమవుతూ, "మరి నా ఫీజు...." అన్నాడు చెయ్యి జాపి.

"కథ అప్పుడే పూర్తి కాలేదు, ఆత్మారాం" గుర్తు చేశాను.

"పూర్తి కాలేదా?"

"కాలేదు, నువ్వు మర్చిపోయావు."

"మర్చిపోయానా?"

"అవును ఇంకా చెప్పాలి. జూలీ ఏమైందో జయన్, సేన్‌లేం చేశారో...."

"ఆగాగు! అవి నీ డౌట్స్! నేను కథ పూర్తి చెయ్యకపోడం కాదు."

"సరే డౌట్స్. మరి వాటిని తీర్చాలా?"

"ఓ.కే, తీరుస్తాను. కానీ ముందు నాకు ఫీజు ఇవ్వు."

"దానికెందుకంత కంగారు? నన్నపార్థం చేసుకుం

టున్నావు. ఇవ్వకుండా పారిపోతాననుకొన్నావా?"

"నువ్వేం అనుకొన్నా పట్టించుకోను. డబ్బు దగ్గర నాకు మొహమాటంలేదు—వద్దన్నారు పెద్దలు."

అసహనంగా చూశాను. "సరే, తీసుకో కానీ నా దగ్గర 50 నోటులేదు. పదులున్నాయి."

"నెవర్ మైండ్, అవే ఇవ్వు. పదులుంటే వదులుగా వుంటాయి దేనికైనా."

లెక్కబెట్టి ఇచ్చాను. "టీ ఒకటి మిస్ అయినట్టు డౌటు!" అన్నాడు మళ్ళీ.

చప్పట్లు కొట్టి వెయిటర్ని పిల్చాను. చెప్పకుండానే టీ తెచ్చాడు.

"వెరీ గుడ్, అయితే విను!" ప్రారంభించాడు టీ చప్పరిస్తూ ఆత్మారాం, "జూలీ ఆ ఇంటినుంచి పారిపోయి బాబునెత్తుకొని తిన్నగా టాక్సీ ఎక్కి ఉదయం తను వెళ్ళిన హెడ్క్వార్టర్స్కి వెళ్ళిపోయింది....

"ఉదయం ఆమెని ఇంటరాగేట్ చేసిన అధికారులు ఆమెని గుర్తుపట్టి, భుజాన పిల్లాడ్నిచూసి ఉద్రేకపడి, టాక్సీ ఫేర్ స్వయంగా చెల్లించి—హుటాహుటీన ఆమెని కమీషనర్ ఎదుట హాజరు పర్చారు.

"కమీషనర్తో ఆమె గబగబా తను చేసింది, తనకు జరిగింది చెప్పేసింది. కాని కమీషన్నర్కి - అక్కడెవరికీ ఆ బాబు అరవింద్ బిడ్డగా నిర్ధారణ కాలేదు. కమ్మీషనర్ గారు వెంటనే డాక్టర్ షిండేకి ఫోన్ చేసి, ఇన్స్పెక్టర్కి సెరస్ ఇంటిమీద రెయిడింగ్కి పురమాయించి, జూలీని తీసుకొని బిడ్డతో డాక్టర్ ఇంటికి బయలేరాడు.

"డాక్టర్ వినయ్బాబుని గుర్తుపట్టి చలించిపోయాడు.

అతడే అరవింద్ బిడ్డ అని ధృవపర్చాడు. వెంటనే కమీషనర్ అరవింద్ దగ్గరకు వెళ్ళడానికి సిద్ధమయ్యాడు.

సైరస్ స్థావరాన్ని ముట్టడిచేయడానికి వెళ్ళిన పోలీసులకి అక్కడ షబ్నమ్ శవం తలపగిలి రక్తం మడుగులో భయంకరంగా కన్పించింది. ఇంట్లో ఇంకెవరూ లేరు. ఇల్లంతా ఖాళీగా వుంది. ఇల్లు సోదా జరిపి, శవాన్ని అంబులెన్స్‌లో తరలిస్తున్నప్పుడు రేడియో మెసేజ్ అందింది—దరియాగంజ్ లోని ఒక ఇంట్లో హత్య జరిగిందని.

"శరవేగంతో అక్కడ వెళ్ళి వాలారు. ఆ ఇంట్లో ఒక గదిలో సైరస్ చచ్చిపడి వున్నాడు కుర్చీలో. నుదుటిమీద చక్కని గుండ్రటి రంధ్రం కుంకుమ అద్దినట్లుంది.... అతని కళ్ళు తెరిచివున్నాయి.... మెడ ముందుకు వాలిపోయి వుంది.

"మిస్టర్ రామన్, రివాల్వర్‌తో ఆ గదిలో కెళ్ళిన విక్టర్, ఒకే ఒక్క గుండుతో సైరస్ ప్రాణాలెగరగొట్టాడు. మాటామంతీలేదు. ఆ ప్రేలుడికి ఆ పేటంతా కదిలి ఇంటిని చుట్టుముట్టింది, హాహాకారాలు చేస్తూ. కానీ విక్టర్ కి పారిపోవాలన్పించలేదు. షబ్నమ్ లేనిది అతనికి ప్రపంచం లేదు. రివాల్వర్ తల కాన్చుకుని వెంటనే ట్రిగ్గర్ లాగేసుకున్నాడు.

"మిస్టర్ రామన్, అలా జరగబోతున్నదని సైరస్ వూహించలేదు. చావు చెప్పిరాదు. కళ్ళు తెలియని ఆవేశంతో తను చేస్తున్న పొరపాటుని గుర్తించలేదు. షబ్నమ్ మీద కసి తీర్చుకొని తన చావే కోరి తెచ్చుకున్నాడు. అన్నేళ్ళ సావాసంలో ఆమెమీద విక్టర్ ఫీలింగ్స్‌ని గమనించక పోవడం దురదృష్టం. విధి వక్రించ

డానికెంత సేపు? వ్యక్తి ఓటమి ఎంతలో! ఒక్క క్షణం చాలు!

తన పట్ల అచంచల విశ్వాసంగల సైరస్, ఆ ఒక్క రాత్రి అపజయం తథ్యమన్న నిజాన్ని జూలీ పారిపోయి నప్పుడే తెలుసుకున్నా మూర్ఖత్వంతో పట్టించుకోలేదు— లేకపోతే ప్రాణాలతోనైనా మిగిలివుండేవాడు. చాలా విచారకరం. వెరీ సాడ్!"

"మరి జయన్, సేన్ లేమయ్యారు?" అడిగాను.

నవ్వాడతను. "వాళ్ళిద్దరు పాపం స్టోలెన్ ప్రాపర్టీ కలెక్టు చేసుకుందామని అరవింద్ ఇంటికి బయల్దేరారు— జూలీ అక్కడే వెళ్ళి వుంటుందన్న అంచనాతో. ఎంతో నమ్మకంగా, చాలా ఉత్సాహంతో వెళ్ళారు. అక్కడ ఉదయాన్నించీ పడిగాపులు కాస్తున్న మఫ్టీ పోలీసులు వాళ్ళనలాగే నిరభ్యంతరంగా రానిచ్చారు. కానీ ఎప్పుడైతే ఇంట్లో కాలూన బోయారో, సరిగ్గా అప్పుడే వాళ్ళ నీడల్లాగే కదిలి వెళ్ళి వెనుకనుంచి మెడలు పుచ్చుకున్నారు."

"అయితే అరవింద్? అతను బాబునెప్పుడు చూసుకున్నాడు?"

"అప్పుడే!" అన్నాడు ఆత్మారాం లేస్తూ. "ఇక పద మిస్టర్ రా— మోహన్. ఇంకా సందేహాలేవనుకొంటాను. సందేహాజీవులంటే నాకు విసుగు. సాధ్యమైనంతవరకు అవి రాకుండా నే ప్రయత్నిస్తుంటాను.... అయినా వస్తూనే వుంటాయి...."

నేను కూడా లేచి అతనితో సాటు నడిచాను.

—: ఐ పో యి ం ది :—